

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

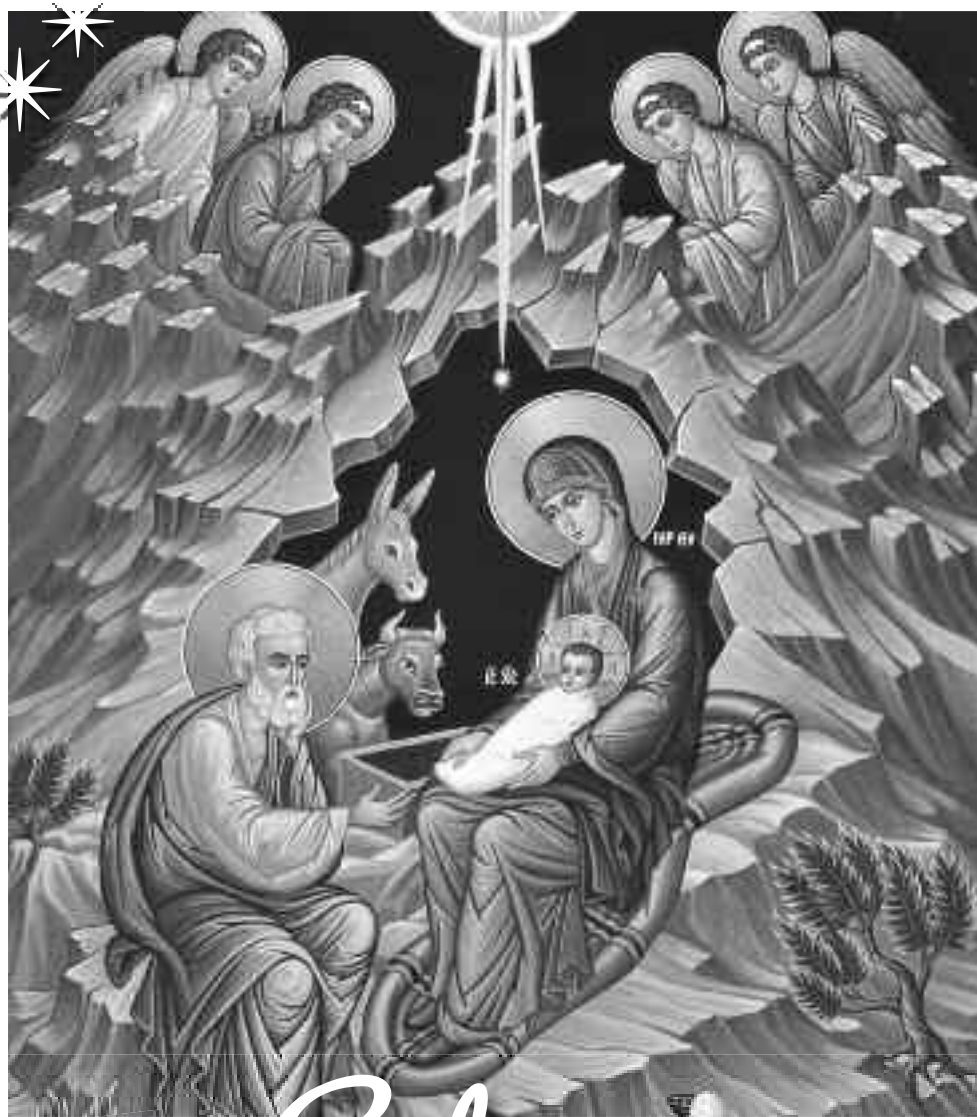
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡ. 40

ΚΩΔΙΚΟΣ 7109

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010

Εὐλογημένα
Χριστούγεννα

ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

τ. 40, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ - ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ τηλ. 26340 - 44.391
e-mail: agnektar@otenet.gr και
info@agiosnektarios-monastery.gr
site: www.agiosnektarios-monastery.gr

ΕΚΔΟΤΡΙΑ συμφ. με τό Νόμο:
ΜΟΝΑΧΗ ΝΙΚΟΔΗΜΗ
ΚΑΛΛΙΤΕΧ. ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
Letra, ΤΖΟΥΒΑΡΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ, Ήλιούπολη

ΚΩΔΙΚΟΣ: 7109

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΤΡΙΚΟΡΦΟ ΦΩΚΙΔΟΣ
330 56 ΕΥΠΑΛΙΟ
τηλ. 26340-44.391 (9-2 πρωί & 6-9 απόγ.)

Τό περιοδικό αυτό ξεκίνησε την πορεία με στόχο
την κατά Θεόν βοήθεια όλων μας.
Κρατάτε στα χέρια σας τό 40ο τεύχος.
Θέλουμε ταπεινά νά σᾶς ενημερώσουμε ότι:

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.

Όσοι προαιρετικά επιθυμείτε νά βοηθήσετε στά
ἔργα τῆς Μονῆς, καθώς καί στήν ἔκδοση αὐτοῦ
τοῦ περιοδικοῦ, μπορείτε νά μᾶς ἀποστέλλετε
τήν βοήθειά σας μέ τήν ταχυληρωμὴ πού ἐσω-
κλείουμε ἢ μέ κατάθεση στήν Ἑθνικὴ Τράπεζα
στόν λογαριασμό 426/440265-04.

(γιά τό ἔξωτερικό στό
No GR 520110426000042644026504
SWIFT:ETHNGRAA) δίνοντας καί τό ὄνομά σας.
Κατόπιν ενημερώστε μας τηλεφωνικά γιά νά λά-
βετε τήν σχετικὴ ἀπόδειξη.

*Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ
Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

**ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ 4**

**ΓΝΩΡΙΣΟΝ ΜΟΙ:
ΝΟΥΘΗΣΙΣ
ΑΒΒΑ ΔΩΡΟΘΕΟΥ 10**

**ΜΟΝΑΔΙΚΕΣ
ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ:
Η ΜΑΡΙΑ
ΕΒΕΛΙΝΑ ἔφυγε
ἀπὸ τὴν ζωὴ 22**

**6 ΑΦΙΕΡΩΜΑ:
Η ΚΕΝΩΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
Μορφὴ δούλου λαβῶν**

**14 ΟΥΡΑΝΙΟΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΙ:
Η ΟΣΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Η ΝΕΑ
ἡ Ἐπιβατηγὴ**

**27 ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΑΠΛΑ:
ΔΙΗΓΟΥ ΟΣΑ
ΕΠΟΙΗΣΕ ΣΟΙ
Ο ΘΕΟΣ**

Ἐξώφυλλο: Ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας "Μοναχική Ἐκφραση"

Θέλω νά φωνάξω στόν καθένα ἀπό ἐσᾶς γύρισε πίσω, μή ξεμακραίνεις ἄλλο, φτάνει πιά! Ἐλθῶν εἰς ἑαυτόν, ἔλα στά συγκαλά σου, ἀναλογίσου ποῖός εἶσαι, τί εἶσαι, πού πᾶς; Εἶσαι παιδί τοῦ Θεοῦ. Τό ξέρεις, τό συνειδητοποιεῖς;; Πορεύεσαι σ' Ἐκεῖνον, μ' Ἐκεῖνον;

Τό ξέρεις, τό θυμᾶσαι;; Εἶσαι τό παιδί Του, τό πλάσμα Του, τό μόνο ἀγαπημένο τόσο, μέχρι θανάτου, θανάτου σταυρικοῦ. Ἐνας Θεός ἔγινε ἄνθρωπος καί σταυρώθηκε γιά μᾶς, γιά τήν σωτηρία μας, γιά νά μᾶς φωνάξει πίσω, στήν ἀγκαλιά Του, στόν Παράδεισο.

Μά πῶς;; Πῶς;; Ἀφοῦ εἶναι Θεός, Παντοδύναμος.

Μά γιατί;; Γιατί;; Μά ἀπό τήν ἄφατη Ἀγάπη Του.

Ἦ, Ἀγάπη γλυκιά, πού γλώσσα ἀδυνατεῖ νά περιγράψει, πού λόγια δέν ὑπάρχουν γιά νά διηγηθοῦν!

Πόσο Χριστέ μου μᾶς ἀγαπᾶς; Ὅσο μᾶς δείχνει ὁ Σταυρός Σου; Μά πῶς;

Καί ἐγώ, ἐσύ, ὁ ἄλλος, Τόν ἀγαπᾶμε, Τόν σκεπτόμαστε, ἀγωνιοῦμε ἄν θά Τόν δοῦμε, ἄν θά Τόν νοιώσουμε, ἄν θά ζήσουμε μαζί Του;

Ἦ! ἀγωνία τῆς σωτηρίας μου!

Ἦ! ἀγωνία τῆς σωτηρίας ὅλου τοῦ κόσμου! Ἐλα νά μᾶς κυριεύσεις Ἐσύ, ἔλα, ἔλα, Σέ προσκαλοῦμε μέ θέληση ἰσχυρή καί σῶμα ἀσθενές. Πᾶρε μας στήν παραζάλη τοῦ θείου Ἐρωτα. Γέμισε τήν κάθε ἀνάσα μας Θεό. Γέμισε τήν καρδιά μας Θεό, γέμισε τά στήθη μας Θεό, γέμισε τά μάτια καί τό στόμα μας Θεό.

Παντοῦ Θεός, μέσα μου, μέσα σου, μέσα σέ ὅλους... Κανείς νά μή μείνει ἄδειος ἀπό Θεό.

Ναί, Τόν σταυρώσαμε, ναί Τόν πληγώσαμε, ναί φεύγουμε μακριά Του...

Ἦχι γιά πάντα ὅμως, ὄχι χωρίς γυρισμό, ὄχι χωρίς δάκρυα...

Ἐπιστροφή στόν Θεό. Ὁ Θεός Γεννᾶται. Πᾶμε στή Φάτνη. Γυρίστε πίσω ὅλοι. Κανείς ἀπῶν!

Ἦλοι στή φάτνη! Καί δῶρα;; Δῶρο γιά τόν Χριστό;; Τί δῶρο ἄραγε νά πάω στή Φάτνη;;

Χάρισέ του τίς ἁμαρτίες σου. Ἄς πάρει ὁ καθένας τίς ἁμαρτίες του καί ἄς τρέξει στή Φάτνη.

Ἄς δώσουμε ὅλοι μας τά δῶρα μας στόν Χριστό. Αὐτά τά Χριστούγεννα θά γυρίσω κοντά Του.

Θά κάνω τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς σ' Αὐτόν καί θά ἀποθέσω στή Φάτνη Του τίς ἁμαρτίες μου γιά νά τίς συγχωρέσει καί νά μέ ἀπαλλάξει ἀπό τό βάρος τους. Μά ταιριάζει τό ρυπαρό καί βρώμικο δῶρο μου οἱ ἁμαρτίες μου, ταιριάζουν γιά δῶρο στόν Θεό;;

Ἐκεῖνος αὐτές μᾶς ζητᾶ. Αὐτό θέλει ἀπό ἐμᾶς. Γι' αὐτό γεννήθηκε στή Φάτνη ὡς ἄνθρωπος.

Γιά νά μᾶς δεῖ ὅλους ἐκεῖ νά Τοῦ χαρίζουμε, ἀντί λίβανο, χρυσό καί σμύρνα, τίς ἁμαρτίες μας.

Γιά νά γίνουμε πάλι παιδιά Του. Γιά νά γυρίσουμε κοντά Του. Γιά νά μείνουμε στήν ἀσφαλή ἀγκαλιά Του.

Μόνο ἐκεῖ ὑπάρχει σωτηρία. Μήν ἀργεῖς... Γύρισε... Δέν ὑπάρχει ἄλλος καιρός.

Φτάνει... Μήν ξεμακραίνεις ἄλλο. Ὁ Θεός σέ περιμένει. Γύρισε...

Καλή μετάνοια γιά ὅλους μας αὐτά τά Χριστούγεννα!

Γερόντισσα Μόνικα
καί αἱ σὺν ἐμοί ἐν Χριστῷ ἀδελφαί

Ἡ Πανήγυρις τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου

ΔΕΥΤΕΡΑ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ: Ὅλα ἔτοιμα γιὰ τὴν ἑτήσια πανήγυρι τοῦ Ἁγίου μας Νεκταρίου τοῦ θαυματουργοῦ. Ἀπὸ νωρὶς τὸ πρωῒ, μόλις τέλειωσε ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Ταξιαρχῶν, οἱ μοναχὲς σκορπίσθηκαν ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στοῦ Μοναστηρίου γιὰ τίς τελευταῖες ἑτοιμασίες! Ὅλα λάμπουν, ὅλα γιορτάζουν, ὅλα χαίρονται καὶ πανηγυρίζουν τὸν ἀκάματο οἰκοδεσπότη τους, τὸν Ἅγιο Νεκτάριο! Ἡ Γερόντισσα μὲ περισσὴ ἀγάπη στόλισε τὴν ἅγια του εἰκόνα, φτιαγμένη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ εὐλογημένου κατὰ σάρκα ἀνηψιοῦ του. Σὲ κάθε τριαντάφυλλο πού τοποθετοῦσε σκόρπιζε ἐγκώμια ἀγάπης στὸν ἅγιο!

Ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ ἔφθασε. «Χαίρεις Ἱεράρχα Νεκτάριε,» «σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστήρ νεοφανής ἡ νέα πανήγυρις τοῦ Ἱεράρχου Νεκταρίου τὴν Ἐκκλησίαν καταλαμπρύνουσαν» ἐνώθησαν οἱ μελωδίες μὲ τῆς καρδιάς τούς ἦχους, μὲ τὰ σταυροκοπήματα, τίς συγκινήσεις καὶ τὰ δάκρυα, ὅλα μαζί κατένυξαν τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ δόξασαν τὸν Ἅγιο! Ὁ Γέροντας παρῶν, ἔψαλλε ἀπ' τὸ ἱερό βῆμα τὰ λόγια τῶν τροπαρίων καὶ σκόρπιζε ρίγη συγκινήσεως σὲ ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα. Βγῆκε στὸν ἄμβωνα λίγο πρὶν τὸ πέρας τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ γέμισε τίς καρδιές μας μὲ τὰ θεόπνευστα λόγια του.

«Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος πέρασε ἀπὸ τὰ μέρη μας ἐδῶ στὴ Φωκίδα ὅταν ἦταν ἱεροκῆρυκας στὴ Λαμία. Πρὸς τιμὴν του ἀνεγείρουμε ἐδῶ τὸ Μοναστήρι του. Ἰδιώχθηκε ἀδελφία μου ὁ Ἅγιος, μὰ ὑπέμεινε... Σιώπησε... Οὔτε ἓνα γιὰτί, σὲ ὅσα ἀνήθικα τοῦ καταμαρτυροῦσαν. Ἐσκυβε τὸ κεφάλι καὶ δέν μιλοῦσε. Ὁ Διοικητὴς τὸν τράβηξε καὶ τὸν σήκωσε ἀπ' τὸ γιὰκὰ ὑβρίζοντάς του, μὰ ἐκεῖνος οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Εἶχε ταπεινωσὴ ἀδελφία μου ὁ Ἅγιος... Καθάρριζε κρυφὰ τίς τουαλέτες στὴ Ριζάρειο γιὰ νὰ μὴ χάσει τὴ δουλειὰ τῆς ἡ φτωχὴ καθαρίστρια πού ἔπρεπε νὰ λείψει. Ὡ τί μεγάλο παράδειγμα ἔχουμε νὰ μιμηθοῦμε, ἓναν ἅγιο πού ἡ Χάρη του ἔφτασε παντοῦ, σ' ὅλη τὴ γῆ!»

Ἡ ἐπομένη, ἡμέρα τῆς χάρις του, ξημέρωσε ἠλιόλουστη καὶ φωτεινὴ. Στὸ κέντρο τοῦ Καθολικοῦ ἡ στολισμένη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ ἱερά του λείψανα. Ἦταν σὰ νὰ ὑποδεχόταν ἐκεῖνος κάθε πανηγυρίζουσα ψυχὴ πού ἔφτασε στὴ Μονὴ του, ἀπὸ μακρὰ, ἀλλὰ καὶ ἀπ' τὰ γειτονικά μέρη.

Ὁ Γέροντας Νεκτάριος πού γιόρταζε καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἱερεῖς, ἀρκετοὶ στὸν ἀριθμὸ, ἔλαμπαν ὅλοι μὲς τίς στολές τους. Ἡ Θεία Λειτουργία σεμινοπρεπὴς καὶ συγκινητικὴ, ἦταν σὰ νὰ λειτουργοῦσε κι ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος μαζί! Ἔγινε ἡ ἄρτοκλασία, διαβάστηκαν τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν βοηθοῦντων τὸ Μοναστήρι τῶν Ἁγίων. Γιὰ ὄλους σῆμερα ἔχει χάρη ὁ Ἅγιος, ἀπλόχερα τὴ χαρίζει, στοὺς παρόντες καὶ στοὺς ἀπόντες τῷ σώματι, ἀλλὰ παρόντες

τῶ πνεύματι... "Όλοι ἔχουν θέση στή γιορτή!

"Ό Γέροντας μίλησε τό ἴδιο φλογερός μέ τήν παραμονή τῆς γιορτῆς! "Ανοιξε τήν καρδιά του καί τή σκόρπισε στά λόγια του. "Εσείσθησαν οἱ τοῖχοι καί οἱ συνειδήσεις μέ ὅσα εἶπε! "Οδηγός εἶναι ὁ ἱερέας, στοῦ Παραδείσου τήν πορεία. Δέν εἶναι μόνο γιά τή Λειτουργία, οὔτε μόνον γιά τόν ἑσπερινό, ἀλλά πατέρας κι ὁδηγός κάθε ψυχῆς πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Θύμισε καί τίς ἀρετές τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ἀγέρωχη ὅπως πάντα ἀκούστηκε ἡ φωνή του. "Ας μείνει στήν καρδιά τό παράδειγμα καί οἱ διδαχές του.

Στό τέλος λιτανεύθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου καί τά ἱερά του λείψανα, σέ μιά συγκινητική καί χαρμόσυνη πομπή, μέ τό τάλαντο νά συναγωνίζεται τίς

γλυκότητες καμπάνες καί τίς ψαλμωδίες ὄλων «Συληβρίας τόν γόνον καί Αἰγίνης τόν ἔφορον, τόν ἐσχάτους χρόνους φανέντα ἀρετῆς φίλον γνήσιον. Νεκτάριον τιμήσωμεν πιστοί ὡς ἔνθεον θεράποντα Χριστοῦ, ἀναβλύζει γάρ ἰάσεις παντοδαπάς τοῖς εὐλαβῶς κραυγάζουσι. Δόξα τῶ σέ δοξάσαντι Χριστῶ, δόξα τῶ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῶ ἐνεργοῦντι διά σου πάσιν ἰάματα...».

"Ό Γέροντας ἔλαμπε κρατώντας τό σταυρό καί εὐλογώντας καί οἱ ἱερεῖς μέ δέος κράτησαν τά ἅγια λείψανα. Ἄλλιώτικη μέρα σήμερα, ἄλλο φῶς μέσ τη Μονή καί στίς καρδιές μας... "Η μέρα συνεχίστηκε καί ἔκλεισε μέ ἐπισκέψεις προσκυνητῶν, πού μέ εὐλάβεια ἔσπευδαν νά «χαιρετήσουν» τόν Ἅγιο, ἀλλά ἡ Χάρη του παραμένει ζωντανή, γιατί ἔρχεται ἀπό κεί πού ἀλλιῶς μετράει ὁ χρόνος... "Αγίέ μας Νεκτάριε, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν...

ἐκένωσεν ἑαυτὸν μορφὴν δούλου λαβών

Ἡ κένωση τοῦ Ἰησοῦ

«Τοῦτο γάρ φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν ὁ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμὸν ἠγάγησато τό εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καὶ σχῆματι εὔρεθεις ὡς ἄνθρωπος». (Φιλ. 2, 5-7).

Εάν κατά τή ρήση τοῦ Σολομώντα, «τοῖς πᾶσι χρόνος καὶ καιρὸς τῷ παντὶ πράγματι ὑπὸ τὸν οὐρανόν», δέν εἶναι ἡ ὥρα σήμερα νά μελετήσουμε μέ τόν Ἀπόστολο τήν θεία κένωση τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς Τόν βλέπουμε νά ταπεινώνει τόν ἑαυτὸν Του στό μέγεθος τοῦ παιδιοῦ, νά κενοῦται ὡς τή φάτνη;

Οἱ ἄνθρωποι, παρασυρόμενοι ἀπό τά πάθη τους πρὸς τά ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα, συχνά σκανδαλίζονται ἀπό τήν ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ. Ἀφ' ὅτου ὁμως ἡ ἐμπειρία τῶν αἰῶνων κατέδειξε ὅτι «ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε καὶ ἐχαρίσασατο αὐτῷ ὄνομα τό ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων», ἐπειδὴ ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Ἀνάστασής Του καὶ τῆς Ἀνάληψής Του ἀναρίθμητοι μάρτυρες ἀντίκρουσαν τίς δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων νά ἐκπληρῶνουν ὑποτακτικά κάθε Του θέλημα, ἐνῶ ἀπεναντίας τίς καταχθόνιες νά ἀπωθοῦνται, ἐν τῷ Ὄνοματί Του, στό βάθος τῶν ἀβύσσων, καὶ χιλιάδες ἄνθρωποι βρῆκαν τήν μακαριότητά τους λατρεύοντας τό ἴδιο αὐτό Ὄνομα. Ἐπομένως, ὅταν μιλοῦμε σέ ἀνθρώπους συναγμένους γιά νά γονυπετήσουν ἐνώπιον τοῦ ὀνό-

ματος του Χριστού, μπορούμε να απαλλαγούμε από τή φροντίδα και να υπερασπισθούμε και να δικαιολογήσουμε τήν ταπείνωσή Του. Τίποτε δέ μᾶς ἐμποδίζει να θεωρήσουμε αὐτή τήν ταπείνωση μέ τήν εὐλάβεια πού θεωροῦμε τή μεγαλωσύνη Του.

Πόσο, ἀλήθεια, ὁ Υἱός του Θεοῦ ταπεινώθηκε κατά τήν ἐνσάρκωσή Του! Καί αὐτή ἡ ταπείνωση μᾶς παραξενεύει ἀκόμη περισσότερο καθώς ἐνεργεῖται μέσα ἀπό ἕνα εἶδος ἀντιφατικῆς συμμόρφωσης μέ τό ἀρχικό μεγαλεῖο του ἴδιου του ἀνθρώπου. Ὅντως, δέν εἶναι ἄσκοπο πού ἡ θεϊκή γλώσσα χρησιμοποιοῖ, γιά να περιγράψει αὐτές τίς ἀντίθετες καταστάσεις, τήν ἴδια καί μοναδική ἔκφραση: εἰκόνα καί ὁμοίωσις. «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον», λέει ὁ Θεός Δημιουργός, «κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν». Καί ὁ Ἀπόστολος λέει, μιλώντας γιά τήν ἐνσάρκωση του Υἱοῦ του Θεοῦ: «μορφήν δούλου λαβῶν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος, καί σχήματι εὐρεθείς ὡς ἄνθρωπος». Ἐνας ἐπιφανῆς ἄνθρωπος στή γῆ, ὅποιος κι ἂν ἦταν, δέν θά χρειαζόταν να ταπεινωθεῖ πολύ γιά να μοιάσει μέ δούλο. Ὅταν ὁμως ὁ μέγας καί δυνατός Θεός, πού κάνει ἀκόμη καί τούς δούλους Του μεγάλα πρόσωπα, μεταμορφώνεται ὁ ἴδιος κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν του δούλου, δηλαδή ὑποβιβάζεται στό ἐπίπεδο τῆς ἀπόλυτης δουλείας, στή βαθειά καταφρόνια πού εἶναι ἴδιον του δούλου, ἀντικρίζοντας τό ὕψιστο μεγαλεῖο να ὑφίσταται μιά τέτοια ἀμέτρητη ταπείνωση, εἶναι ἀδύνατο να μή δοκιμάσουμε ἕνα αἶσθημα ἰδιαίτερου θαυμασμοῦ πού φτάνει ὡς τή συγκίνηση ἢ ὡς τή φρίκη. Σέ τέτοιο βαθμό ταπεινώθηκε ὁ Υἱός του Θεοῦ κατά τήν ἐνσάρκωσή Του.

Μά πόσο ἀκόμη ταπεινώθηκε ἀπό τίς περιστάσεις τῆς ἐπίγειας γέννησής Του! Ἐπρεπε να ἐπιλέξει τό λαό ανάμεσα στον ὁποῖο θά γεννιόταν καί ἐπέλεξε τόν κατώτερο λαό τῆς γῆς, ἕνα λαό πού δέν εἶχε καλᾶ-καλᾶ δική του κυβέρνηση, πού ἦταν συχνά ὑποδουλωμένος καί κοντεύει να εἶναι ἀκόμη, πού ἄλλοτε εἶχε εὐλογηθεῖ ἀλλά εἶναι πολύ κοντά στήν ἀπόρριψη. Ἐπρεπε να ἐπιλέξει μιά πόλη καί ἐπέλεξε τήν Βηθλεέμ, τόσο μικρή πού ἕνας προφήτης θέλοντας να τήν ἐπαινεῖ, δέν μπορεῖ να ἀποσιωπήσει τήν κατηγορία πού τῆς ἀξίζει καί δέ βρίσκει γιά να τήν ἐκφράσει παρά τό ὄνομα του Ἰησοῦ, του ταπεινωμένου Θεοῦ πού θά γεννιόταν ἐκεῖ. «Καί σύ,

Βηθλεέμ οἶκος του Ἐφραθᾶ, ὀλιγοστός εἰ του εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰουδα ἐκ σου μοι ἐξελεύσεται του εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραήλ καί αἱ ἐξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ' ἡμερῶν αἰῶνος». Ἐπρεπε να ἐπιλέξει μιά μητέρα γιά να κρύψει γιά ἕνα ἀκόμη διάστημα ἀπό τούς ἄπιστους τό μυστήριό τῆς σαρκώσεως, ἔπρεπε να τῆς ἐπισυναψῆ μέ νομικά δεσμά καί ὄχι σαρκικά ἕναν ὑποτιθέμενο πατέρα, καί ἐπέλεξε -καταγόμενο, εἶναι ἀλήθεια, ἀπό βασιλικό γένος, γιά να πληρωθοῦν οἱ ὑποσχέσεις καί οἱ προφητείες- ἕναν ξυλουργό καί μιά φτωχή παρθένο πού εἶχε ἀπομείνει ὀρφανή. Μά δέν ἀρκοῦσαν αὐτά. Ἐάν ὁ Κύριος του κόσμου εἶχε γεννηθεῖ σέ ἕνα φτωχικό κατάλυμα πού ἀνῆκε στον Ἰωσήφ, ἢ τουλάχιστον νοικιαζόταν ἀπό αὐτόν. Ἐάν ἡ Μαρία τόν εἶχε γεννησεῖ σ' ἕνα φτωχικό λίκνο, ἢ μορφή του δούλου πού λάμβανε, δέν θά εἶχε ἴσως ὅλα τά χαρακτηριστικά πού τή συνιστοῦν, ἐπειδή θά μπορούσε να βρεθεῖ ὑποδέεστερος δούλος, ἀκόμη κατώτερος του Ἰωσήφ καί ἕνα λίκνο ταπεινότερο ἀπό αὐτό τῆς Μαρίας. Τί συνέλαβε λοιπόν ἡ φαντασία του ἄπειρα Μεγάλου ἀναζητώντας μιά ἀτέλειωτη ταπείνωση; Ἐνα αὐτοκρατορικό διάταγμα πού διέταζε «ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τήν οἰκουμένην» κινητοποίησε ὁλόκληρο τόν πληθυσμό τῆς Ἰουδαίας, ὥστε ὁ Ἰωσήφ να μήν μπορέσει να μείνει στήν οἰκία του τῆς Ναζαρέτ, οὔτε να βρεῖ ἕνα κонаκί να νοικιάσει στή Βηθλεέμ, ὅταν θά ἔρθει ἡ ἡμέρα να γεννηθεῖ ὁ ἀληθινός Βασιλέας τῆς γῆς. Ἐτσι, ταπεινόμενος ὡς τό μέγεθος του παιδιοῦ, ὁ Κύριος ταπεινώνεται ἀκόμη ὡς τό σημεῖο να ἔχει μιά φάτνη γιά λίκνο. «Καί ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνη, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι».

Ἐάν ἀπό αὐτό τόν ταπεινωμένο Θεό, φέρουμε τό βλέμμα μας σέ ὅλη τήν ἔκταση του κόσμου μέσα στον ὁποῖο καί γιά τόν ὁποῖο ταπεινώνεται, αὐτή ἡ τερατώδης ταπείνωση παρουσιάζεται μέ νέες ὀψεις ὄχι λιγότερο ἐκπληκτικές. Ἐδῶ μοῦ ἔρχεται στή σκέψη ἡ εἰκόνα του Λόγου του Θεοῦ κατερχόμενου ἀπό τόν οὐρανό στή γῆ τῆς Αἰγύπτου, αὐτήν πού ἀποτυπώνει ὁ συγγραφέας του βιβλίου τῆς Σοφίας: «ἡσύχου γάρ σιγῆς περιεχούσης τά πάντα καί νυκτός ἐν ἰδίῳ τάχει μεσαζούσης, ὁ παντοδύναμος σου λόγος ἀπ' οὐρανῶν ἐκ θρόνων βασιλείων ἀπότομος πολεμιστῆς εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας ἡλατο γῆς». Καί

στην κάθοδο όμως του Σαρκωμένου Λόγου του Θεού στη γη του Ισραήλ, δεν βασιλεύει ή νύχτα, αφού την ίδια στιγμή της γέννησής Του, «ποιμένες ήσαν εν τῇ χώρα τῇ αὐτῇ, ἀγραυλοῦντες καί φυλάσσοντες φυλακάς τῆς νυκτός ἐπὶ τὴν ποιμνὴν αὐτῶν»; Βαθειά σιγή δεν ἐπικρατοῦσε πάνω στὴ γῆ, ἀφοῦ μιὰ μονάχα φωνὴ βοσκοῦ ἀκούστηκε, καὶ τὴν ἀκουσαν βοσκοὶ στὴν ἐρημία; Τί φρικτὸς αἰφνιδισμὸς τοῦ ἐκδικητῆ Λόγου τοῦ Θεοῦ, κατερχομένου στὴν ὀλέθρια γῆ τῆς Αἰγύπτου γιὰ νὰ πληρώσει «τά πάντα θανάτου» χτυπώντας ὅλα τὰ πρωτότοκα τῆς Αἰγύπτου! Ὡστόσο, ὄχι μόνο αὐτὸ τὸ ἀπρόσμενο χτύπημα δεν ἐλάττωσε, ἀλλὰ μᾶλλον αὐξήσε τὴ δόξα τοῦ ἐκδικητῆ Θεοῦ, πού χωρὶς κανένα αἰσθητὸ μέσο, χωρὶς καμμία πράξη συλλαμβανόμενη μετὶ τῆς αἰσθήσεως, μετὶ μόνῃ τῇ δύναμει μιᾶς σιωπηλῆς διαταγῆς, ἢ ἀκόμη θὰ λέγαμε, μετὶ μόνῃ τὴν παύση τοῦ λόγου Του πού δίνει ζωὴ σὲ κάθε δημιούργημα, ὀλοκληρώνει τὴν τιμωρία τῆς ἀσέβειας. Διαφορετικά, ἀλλὰ ὄχι λιγότερο φρικτὸς εἶναι ὁ αἰφνιδισμὸς μετὶ τὸν ὁποῖο ὁ ἀπελευθερωτικὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ, μετὶ τὴν ἐν σαρκὶ γέννησή Του, ἔρχεται νὰ ἐπισκεφθεῖ ὀλόκληρη τὴ γῆ, γῆ ὀλέθρια ἐπειδὴ «πάντες οἱ κάτοικοι τῆς ἡμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ». Ἐρχεται, ὄχι πιά σάν ἕνας φοβερός πολεμιστὴς ἀπειλώντας μετὶ θάνατο κάθε ζῶσα ὑπαρξη, ἀλλὰ ὡς νεογέννητο, φέρνοντας

σὲ ὀλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία τοῦ θανάτου τὴν ἐλπίδα γιὰ μιὰ ἀναγεννημένη ζωὴ. Ἐρχεται, ὅμως αὐτὴ ἢ γῆ δεν πηγαίνει νὰ Τὸν προὔπαντήσει, δεν Τὸν περιβάλλει, δεν Τοῦ ἀποδίδει τιμὲς, δεν ἀντιλαμβάνεται κἂν τὸ Σωτῆρα τῆς, δεν ἀκούει τὸ σιωπηλὸ ρῆμα τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπὸ τὴ φάτνη. Μάτια σχεδὸν ἢ δόξα πού εἶχε «παρὰ τῷ Πατρὶ, πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοι», τὸν συνοδεύει διὰ στόματος ἀγγέλων, κατὰ τὴν εἰσοδὸ Του στὸν κόσμον, καὶ φθάνει μαζί Του -ἀκόμη καὶ ὡς τὴ γῆ: σὲ αὐτὴ τὴν ὀλέθρια γῆ, ὅπου σχεδὸν δεν ὑπάρχουν αὐτιά πού νὰ μὴ εἶναι κουφὰ ἀπὸ τῆς ἔγνοιες τῆς ζωῆς, ἀνίκανα νὰ Τὸν ἀκούσουν. Τὸ ἴδιο μάτια σχεδὸν ὁ πιὸ θεόπνευστος καὶ λαμπερὸς ἀστέρης πραγματοποίησε ἕνα ἀσυνήθιστο ταξίδι γιὰ νὰ σημάνει τὴν Ἄνατολή, καταμεσῆς βαθειᾶς νύκτας, τοῦ Ἥλιου τῆς Ἀληθείας. Καὶ μόλις πού βρέθηκαν δύο-τρεῖς ἄνθρωποι ἱκανοὶ νὰ κατανοήσουν αὐτὴ τὴν ἔνδειξη καὶ ἔτοιμοι νὰ τὴν ἀκολουθήσουν, ἐνῶ μάλιστα αὐτὸ ἐγινε ἐν μέσω ἐθνῶν καθημένων ἐν σκότει καὶ ἐν τῇ θανασίμῃ σκιά τοῦ παγανισμοῦ, καὶ ἀνάμεσα σὲ λάτρες τῶν ἀστειῶν. Καὶ ἡ Ἰουδαία, ὅπου «Γνωστός ὁ Θεός»; Οὔτε κἂν ὑποψιάζεται ὅτι «Θεὸς ἐφανέρωθη ἐν σαρκὶ». Καὶ ἡ Ἰερουσαλήμ, «ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ»; Δὲ χαίρει μαζί μετὶ τὸ Χριστὸ πού ἔρχεται νὰ τὴν σώσει, ἀλλὰ ταραζεται μετὶ τὸν Ἡρώδη πού ἐτοιμάζει τὴ σφαγὴ. Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, οἱ διδάσκαλοι, πού ἀρμόζει ἰδιαιτέρα σ' αὐτοῦς νὰ εἶναι πιὸ κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ τὰ μυστήριά Του, προσευχόμενοι καὶ ἐρμηνεύοντες τὸν νόμο; Ἀπαντοῦν θαυμάσια στὸ φιλοσοφικὸ ἐρώτημα: «ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται;» Καὶ πάνω σ' αὐτὸ τὸς ἱκανοποιεῖ ὅτι δεν κρίνουν ἀπαραίτητο νὰ νοιαστοῦν περισσότερο γιὰ νὰ μάθουν μήπως δὲ γεννηθεῖ πραγματικά. Ἔτσι, ὄχι μόνο μέσα στὴ σκοτεινιά τῆς φυσικῆς νύκτας, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ μέσα στὰ σκοτάδια, ἐξίσου βαθειά, τῆς ἄγνοιος καὶ τῆς λήθης, στὰ ὁποῖα ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, γιὰ Ἐσένα καὶ τῆς βουλῆς Σου, «ὁ παντοδύναμος ἀπ' οὐρανῶν ἐκ θρόνων βασιλειῶν, εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας ἤλατο γῆς» καὶ χωρὶς νὰ δώσει σημασία στὸ γεγονός ὅτι κανένας σχεδὸν δεν Τὸν τιμοῦσε, κανένας δεν Τὸν ἀναγνώριζε, οὔτε ζητοῦσε νὰ Τὸν ἀναγνώρισει, ἀντὶ νὰ ξεαπολύσει τὴ φοβερὰ Του κρίση, σιωπᾶ ἐν μακροθυμία, ὅπου μέσα τῆς βρι-

σκουν τήν σωτηρία τους οί χαμένοι. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο δέν ταπειώθηκε μόνο ὄντας κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί ἰσόθεος, καί ὄντας Θεός, ἀλλά πρόσθεσε ἕνα ἀκόμη βαθμὸ ταπεινώσεως ἀπὸ τήν ἀγνοια καί τή λήθη ἐκείνων γιά τήν ἀγάπη τῶν ὁποίων ταπειώθηκε!

Ἄς θαυμάσουμε χριστιανοί, τήν ἐκούσια ταπεινώση στήν ὁποία ὑποβιβάστηκε γιά ἐμᾶς ὁ Μέγας Θεός μας καί Σωτῆρας μας. Κι αὐτό λίγο εἶναι. Ἄς γονυπετήσουμε μπροστά σ' αὐτή τήν ταπεινώση. Μά οὔτε αὐτό ἀρκεῖ. «Τοῦτο γάρ φρονέσθω ἐν ὑμῖν ὁ καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», μᾶς λέει ὁ Ἀπόστολος. Νά ἔχετε τά ἴδια αἰσθήματα πού εἶχε ὁ Χριστός, τήν ἴδια προδιάθεση μ' Ἐκεῖνον. Τί σημαίνει αὐτό; Ὁ Ἀπόστολος μᾶς τό ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος μέ τούτα τά λόγια πού προηγούνται τῶν ἄλλων: «μηδέν κατά ἐρίθειαν ἢ κενοδοξίαν, ἀλλά τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους προηγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν». Εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι μᾶς διδάσκει ἐδῶ, νά μή σηκώνουμε τό ἀνάστημά μας, νά μή ὑπερηφανευόμαστε καί μέσα μας καί ἐνώπιον τῶν ἄλλων.

Αὐτός πού ἔχει δούλους, ἄς ἀναθυμᾶται Αὐτόν πού ἔλαβε σχῆμα δούλου καί ἄς μή ταπεινώνει πιά αὐτούς πού ταπεινώθηκαν ἀπό τή μοῖρα τους, καί ὅπως Ἐκεῖνος ὑψώθηκε ἀπό τό Θεό πάνω ἀπό αὐτούς, ἄς μή γυρεύει νά ὑψωθεῖ ἀκόμη ὁ ἴδιος μέ τήν ἀλαζονεία του.

Αὐτός πού κατοικεῖ σ' ἕνα ὑπέροχο σπίτι, πού κοιμᾶται στά πούπουλα, πού εἶναι ντυμένος στά μετάρια, ἄς τά συγκρίνει ἀναθυμούμενος τό στάβλο μέ τή φάτνη καί τά κακότεχνα σπάργανα, καί ἄς μή περιφρονεῖ αὐτούς πού μένουν σέ χαμόσπιτα, πού κοιμοῦνται πάνω σέ ἄχυρα, πού ντύνονται μέ κουρέλια καί πού ἴσως, ὄχι μόνο μέ τήν ἐξωτερική τους ἐμφάνιση, ἀλλά ἀκόμη καί μέ τήν ἐσωτερική τους κατάσταση, μοιάζουν στό Χριστό πῶς πολύ ἀπό αὐτόν. Ὁ πλοῦσιος, ἄς ὑπερηφανεύεται, λέει ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος - «ὁ δέ πλοῦσιος καυχάσθω ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ».

Ὅσο γιά σένα, πού κατά τήν ἔκφραση τοῦ Ἀποστόλου, «ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ καί καυχᾶσαι ἐν Θεῷ, καί γινώσκεις τό θέλημα καί δοκιμάζεις τά διαφέροντα, κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου», εἰ ἐσύ «ὁ καυχόμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω!» Ὅμως, «ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μή πέση!» Προπαντός ἄς μή κα-

ταδικάζει τοὺς ἄδαεῖς, ἄς μή κοροϊδεύει αὐτούς πού πέφτουν. Ὁ Χριστός εἶναι τό Φῶς «ὁ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον, ἐρχόμενος εἰς τόν κόσμον» ἴσως αὐτοί πού βλέπετε καθισμένους ἐν σκότει καί σκιά θανάτου, γρήγορα νά φωτισθοῦν ἀπό αὐτό τό φῶς πολύ καλύτερα ἀπό ἐσᾶς, ἢ ἴσως νά φέγγει μέσα τους ἀπό τώρα κιόλας, μέσα στήν ψυχὴ τους. Κι ἴσως οἱ μάγοι τῆς παγανιστικῆς Ἀνατολῆς, νά βιάζονταν περισσότερο ἀπὸ ἐσᾶς στήν ἀναζήτηση τοῦ Χριστοῦ καί νά προηγηθοῦν ἀπὸ ἐσᾶς στό πλησιασμό Του. Ἴσως «οἱ τελῶναί καί αἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Ἡ γλυκύτητα, ἡ ἀπλότητα, ἡ ταπεινότητα, ἡ ἐπιείκεια ἰσοῦνται μέ τόν τελευταῖο τῶν ἀδυνάτων, ἡ ἐν ταπεινώσει ἡρεμία, μία ὑπομονή πού δοκιμάζεται ἀπὸ κάθε προσβολή- «ἰδοὺ τό φρόνημα τό ἐν ὑμῖν ὁ καί ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Ἀμήν.

(Ἡ Θεολογία τῆς καρδιάς, Ἄγ. Φιλᾶρετος Μόσχας, Ἔκδ. Ἰνδικτος, Ἀθήνα 2008. σ. 77-84).

Νουθεσίες Ἀββᾶ Δωροθέου:

«Μὴν κατακρίνεις»

Αν εἶχαμε στό νοῦ μας ἀδελφοί, τὰ λόγια τῶν Ἁγίων πατέρων, ἂν τὰ μελετούσαμε παντοτινά, δύσκολα θ' ἁμαρτάναμε, δύσκολα θά παραμελούσαμε τούς ἑαυτούς μας. Ἐν π.χ., ὅπως εἶπαν ἐκεῖνοι δέν καταφρονούσαμε ὅσα μᾶς φαίνονται μικρά καί τιποτένια, δέν θά πέφταμε στά μεγάλα καί βαριά.

ἽΟλοι ξέρετε πόσο μεγάλο ἁμάρτημα εἶναι νά κρίνουμε τόν πλησίον. Τί βαρύτερο ὑπάρχει ἀπ' αὐτό; Τί ἄλλο μισεῖ καί ἀποστρέφεται τόσο ὁ Θεός; Ὅπως εἶπαν οἱ πατέρες, δέν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα ἀπό τήν κατακρίση. Καί ὁμως, σ' ἓνα τέτοιο μεγάλο κακό φθάνει κανεῖς ἀπό μερικές ἀσημαντες ἀπροσεξίες.

Ἐν δεχθεῖς μιά μικρή ὑποψία γιά τόν πλησίον, ἂν πεῖς, «Τί εἶναι ν' ἀκούσω τί λέει αὐτός ὁ ἀδελφός; Τί εἶναι νά πῶ κι ἐγώ ἓνα λόγο; Τί εἶναι ἂν δῶ τί πάει νά κάνει αὐτός ὁ ἀδελφός ἢ ἐκεῖνος ὁ ξένος;» τότε ὁ νοῦς ἀρχίζει ν' ἀφήνει τίς δικές του ἁμαρτίες καί ν' ἀσχολεῖται συνεχῶς μέ τούς ἄλλους.

Ἐπό ἐκεῖ φθάνει κανεῖς στήν κατάκριση, στήν καταλαλιά, καί στήν ἐξουδένωση. Κι ἔπειτα πέφτει σ' ἐκεῖνα πού κατακρίνει. Τίποτα δέν ἀπογυμνώνει τόσο τόν ἄνθρωπο καί δέν τόν φέρνει σέ ἐγκατάλειψη Θεοῦ, ὅσο ἡ καταλαλιά, ἡ κατάκριση καί ἡ ἐξουδένωση τοῦ πλησίον. Γιατί ἄλλο εἶναι καταλαλιά, ἄλλο κατάκριση καί ἄλλο ἐξουδένωση.

Καταλαλιά εἶναι τό νά πεῖς γιά κάποιον: «Εἶπε ψέμματα», ἢ «ὀργίσθηκε», ἢ «ἔπεσε σέ πορνεία» κλπ. Ἦδη μ' αὐτόν τόν τρόπο καταλάλησες, δηλαδή λάλησες σέ βάρος τοῦ ἄλλου, φανέρωσες μέ ἐμπάθεια τό ἁμάρτημά του.

Κατάκριση εἶναι νά πεῖς: «Ὁ ἄλλος εἶναι ψεύτης», «εἶναι ὀργίλος», καί νά βγάλεις ἔτσι συμπέρασμα, καθώς εἶπα, γιά τή ζωή του ὀλόκληρη. Καί εἶναι τόσο βαρεῖα ἡ κατάκριση, περισσότερο ἀπό κάθε ἁμαρτία, ὥστε καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἔφθασε νά πεῖ: «Ἵποκριτή! Βγάλε πρῶτα τό δοκάρι ἀπό τό δικό σου μάτι, καί τότε θά δεῖς καθαρά καί θά μπορέσεις νά βγάλεις τό σκουπιδάκι ἀπό τό μάτι

τοῦ ἀδελφοῦ σου» (Ματθ. 7,5). Παραμοίασε ἔτσι τήν ἁμαρτία τοῦ πλησίον μέ ἀγκίδα, ἐνῶ τή δική σου κατακρίση μέ δοκάρι. Τόσο βαρεῖα εἶναι ἡ κατάκριση.

Κι ἐκεῖνος ὁ Φαρισαῖος, πού προσευχόταν κι εὐχαριστοῦσε τόν Θεό γιά τὰ κατορθώματά του, δέν ἔλεγε ψέμματα. Τήν ἀλήθεια ἔλεγε. Καί δέν καταδικάστηκε γι' αὐτό. Γιατί ἔχουμε χρέος νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, ὅταν ἀξιωθοῦμε νά κάνουμε κάτι καλό, ἀφοῦ αὐτός εἶναι συνεργός καί βοηθός μας. Γι' αὐτό καθώς εἶπα, ὁ Φαρισαῖος δέν καταδικάστηκε ἐπειδή εἶπε, «Δέν εἶμαι σάν τούς ἄλλους ἄνθρώπους». Ὅταν ὁμως γυρνώντας στόν τελῶνη, εἶπε, «οὔτε σάν κι αὐτόν τόν τελῶνη», τότε καταδικάστηκε. Γιατί τότε κατέκρινε καί ἁμάρτησε.

Τίποτε βαρύτερο λοιπόν, τίποτα χειρότερο ἀπό τήν κατάκριση ἢ ἐξουδένωση τοῦ πλησίον. Γιατί νά μὴν κατακρίνουμε καλύτερα τούς ἑαυτούς μας καί τίς δικές μας ἁμαρτίες, πού τίς ξέρουμε μέ ἀκρίβεια, καί πού γι' αὐτές θά δώσουμε λόγο στό Θεό; Γιατί ἀρπάζουμε τήν κρίση ἀπό τόν Θεό; Τί γυρεύουμε ἀπό τό πλάσμα τοῦ Θεοῦ; Μά δέν τρέμουμε, ἀκούγοντας τί ἔπαθε ἐκεῖνος ὁ μέγας ἀσκητής;

Αὐτός ἔμαθε γιά κάποιον ἀδελφό ὅτι ἔπεσε σέ πορνεία καί εἶπε: «Ἐχ, ἄσχημα ἔκανε! Δέν ξέρετε τί φοβερό λέει γι' αὐτόν στό Γεροντικό; Ὅτι τοῦ ἔφερε ἅγιος ἄγγελος τήν ψυχή ἐκείνου πού ἁμάρτησε καί

τοῦ εἶπε: «Νά αὐτός πού ἔκρινες πέθανε. Ποῦ ὀρίζεις λοιπόν νά τόν βάλω; Στόν παράδεισο ἢ στήν κόλαση;»

Ἐπιμένει τίποτα φοβερότερο ἀπ' αὐτήν τήν ἐνοχή; Τί ἄλλο σημαίνει ὁ λόγος τοῦ ἀγγέλου στό γέροντα, παρά τοῦτο: «Ἐπειδή ἐσύ εἶσαι ὁ κριτής τῶν δικαίων καί τῶν ἁμαρτωλῶν, πές μου, τί διατάξεις γι' αὐτή τήν φτωχή ψυχή; Τήν ἐλευθερίαν ἢ τήν κολάζεις;» Συγκλονισμένος ἀπ' αὐτό ὁ ἅγιος ἐκεῖνος γέροντας, πέρασε τήν ὑπόλοιπη ζωή του μέ στερήσεις, μέ δάκρυα, μέ μύριους κόπους, παρακαλώντας τόν Θεό νά τοῦ συγχωρήσει ἐκείνη τήν ἁμαρτία. Καί τά ἔκανε ὅλα αὐτά, ἄν καί εἶχε πέσει μέ τό πρόσωπο στά πόδια τοῦ ἀγγέλου καί πήρε τή συγχώρηση.

Τί θέλουμε λοιπόν κι ἐμεῖς ν' ἀσχολούμαστε μέ τόν ἄλλο; Τί θέλουμε νά σηκώσουμε ξένο φορτίο; Ἐχομε κάτι γιά νά μεριμνήσουμε, ἀδελφοί: Καθένας ἄς κοιτάξει τόν ἑαυτόν του καί τά δικά του σφάλματα. Μόνο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἔργο εἶτε νά δικαιώσει εἶτε νά καταδικάσει. Ἐκεῖνου, πού ξέρει τοῦ καθενός καί τήν κατάσταση καί τήν δύναμη καί τό περιβάλλον καί τά χαρίσματα καί τήν ιδιουσυγκρασία καί τίς ἰκανότητες καί πού κρίνει ἀνάλογα μέ ὅλα αὐτά, ὅπως Αὐτός μόνο ξέρει. Ἄλλιώς κρίνει ὁ Θεός ἕναν ἐπίσκοπο κι ἄλλιώς ἕναν ἄρχοντα, ἄλλιώς τόν ἡγούμενο κι ἄλλιώς τόν ὑποτακτικό, ἄλλιώς τό γέρο κι ἄλλιώς τό νέο, ἄλλιώς τόν ἄρρωστο κι ἄλλιώς τόν ὑγιή.

Θυμᾶμαι πώς ἄκουσα κάποτε κάτι σχετικό: Ἐνα πλοῖο μέ σκλάβους ἀγκυροβόλησε σέ κάποια πόλη. Σ' αὐτή τήν πόλη κατοικοῦσε μιά ἐνάρετη μοναχή, πού φρόντιζε πάρα πολύ τήν ψυχή της. Μόλις ἔμαθε πώς ἦρθε ἐκεῖνο τό πλοῖο, χάρηκε, γιατί ποθοῦσε ν' ἀγοράσει ἕνα πολύ μικρό κοριτσάκι. Λογάριασε μέ τό νοῦ της: «Θά τό πάρω καί θά τό ἀναθρέψω ὅπως θέλω, ἔτσι πού νά μή γνωρίσει τίποτε ἀπό τήν κακία καί τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου». Ἐστειλε λοιπόν καί φώναξε τόν καραβοκύρη, πού πράγματι εἶχε δύο μικρά κοριτσάκια, ὅπως ἀκριβῶς τά ἤθελε ἡ μοναχή. Ἀμέσως πληρώνει μέ χαρά καί παίρνει τό ἕνα.

Μόλις ἔφυγε ὁ καραβοκύρης ἀπό ἐκείνη τήν ἀγία καί προχώρησε λίγο, τόν συναντάει μιά αἰσχρή καί κακόφημη θεατρίνα. Βλέπει τό ἄλλο κοριτσάκι καί θέλει νά τό πάρει. Συμφωνεῖ τήν τιμή, πληρώνει καί φεύγει, παίρνοντάς το μαζί της.

Βλέπετε μυστήριο Θεοῦ; Βλέπετε ἀνεξιχνίαστη βουλή; Ποῖος μπορεῖ νά δώσει ἐξήγηση σ' αὐτό;... Παίρνει λοιπόν ἡ ἀγία μοναχή ἐκεῖνο τό κοριτσάκι καί τό ἀναθρέφει μέσα στό φόβο τοῦ Θεοῦ, συνηθίζοντάς το σέ κάθε καλό ἔργο καί διδάσκοντάς το κάθε λεπτομέρεια τῆς μοναχικῆς ζωῆς καί ὅλη γενικά τήν εὐωδία τῶν ἁγίων ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Πῆρε καί ἡ θεατρίνα τό δύστυχο τό ἄλλο, καί τό ἔκανε ὄργανο τοῦ διαβόλου.

Τί μπορούμε νά ποῦμε γι' αὐτό τό παράδοξο καί φοβερό μυστήριο; Κι οἱ δύο ἦταν μικρές. Κι οἱ δύο πουλήθηκαν χωρίς νά ξέρουν πού πᾶνε. Καί ἡ μία βρέθηκε στά χέρια τοῦ Θεοῦ, ἐνώ ἡ ἄλλη ἔπεσε στά χέρια τοῦ διαβόλου. Εἶναι δυνατόν νά πεί κανεῖς, πῶς ὅσα θά ἀπαιτήσῃ ὁ Θεός ἀπό τήν πρώτη, θά ἀπαιτήσῃ καί ἀπό τήν δεύτερη; Πῶς εἶναι δυνατόν; Κι ἄν πέσουν καί οἱ δύο σέ πορνεία ἢ σέ ἄλλο παράπτωμα, εἶναι δυνατόν νά κριθοῦν μέ τό ἴδιο μέτρο; Πῶς μπορεῖ; Ἡ μία ἔμαθε γιά τή μέλλουσα κρίση, ἔμαθε γιά τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μέρα καί νύχτα ἄκουγε τά θεῖα λόγια. Ἡ ἄλλη, ἡ ταλαίπωρη, ποτέ δέν εἶδε οὔτε ἄκουσε κάτι καλό, μά, ἀντίθετα, ὅλα τά αἰσχρά, ὅλα τά διαβολικά. Πῶς μπορεῖ ἐπομένως νά ζητηθεῖ κι ἀπό τίς δύο ἡ ἴδια ἀκρίβεια στήν τήρηση τῶν θείων ἐντολῶν; Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν δέν μπορεῖ νά ξέρει τίποτε ἀπό τίς βουλές τοῦ Θεοῦ. Μόνο Αὐτός εἶναι πού ὅλα τά γνωρίζει καί μπορεῖ νά κρίνει ἀλάθητα τόν καθένα.

Πραγματικά, συμβαίνει καμιά φορά νά κάνει ἕνας ἀδελφός κάποιο σφάλμα ἀπό ἀπλότητα. Αὐτή ὅμως ἡ ἀπλότητα εὐαρεστεῖ τόν Θεό περισσότερο ἀπό ὀλόκληρη τή δική σου ζωή. Κι ἐσύ κάθῃσαι καί τόν κατακρίνεις καί κολάζεις τήν ψυχή σου; Κι ἄν κάποτε ὑποκύψει στήν ἁμαρτία, πού ξέρεις ἐσύ πόσο ἀγωνίστηκε, πόσο αἶμα ἔχυσε πρῖν κάνει τό κακό, ὥστε ἡ ἁμαρτία του τελικά νά μοι-

άζει σχεδόν σάν ἀρετή μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ; Γιατί φυσικά ὁ Θεός βλέπει τόν κόπο του καί τήν θλίψη πού πέρασε, πρὶν κάνει τήν ἁμαρτία. Ἔτσι, τόν ἐλεεῖ καί τόν συγχωρεῖ. Ὁ Θεός λοιπόν τόν ἐλεεῖ κι ἐσύ τόν καταδικάζεις καί χάνεις τήν ψυχή σου; Καί ποῦ ξέρεις πόσα δάκρυα ἔχυσε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γι' αὐτό; Ἐσύ εἶδες τήν ἁμαρτία, ἀλλά τή μετάνοια δέν τήν ξέρεις.

Ἄλλες φορές πάλι, συμβαίνει ὄχι μόνο νά κατακρίνουμε, ἀλλά καί νά ἐξουθενώσουμε. (Καθώς εἶπα, ἄλλο εἶναι κατάκριση καί ἄλλο ἐξουθενώση). Ἐξουθένωση εἶναι ὄχι μόνο νά κατακρίνει κανεὶς, ἀλλά καί νά ἐκμηδενίζει τόν πλησίον, νά τόν σιχαίνεται σάν κάτι ἀηδιαστικό. Αὐτό εἶναι βέβαια χειρότερο ἀπὸ τήν κατάκριση καί πολύ πῶ καταστρεπτικό.

Ὅσοι ὅμως θέλουν νά σωθοῦν, δέν προσέχουν καθόλου τά ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου. Κοιτᾶνε πάντα τίς δικές τους μόνο ἀδυναμίες κι ἔτσι προκόβουν πνευματικά. Τέτοιος ἦταν ἐκεῖνος πού εἶδε τόν ἀδελφό του ν' ἁμαρτάνει, καί εἶπε ἀναστενάζοντας: «Ἀλλοίμονό μου! Σήμερα αὐτός, αὔριο ὅπως δὴ ποτε κι ἐγώ!».

Βλέπεις ἀσφάλεια; Βλέπεις ἐτοιμασία ψυχῆς; Πῶς βρῆκε ἀμέσως τρόπο ν' ἀποφύγει τήν κατάκριση τοῦ ἀδελφοῦ του; Λέγοντας, «αὔριο, ὅπως δὴ ποτε κι ἐγώ», ἔβαλε στὸν ἑαυτὸν τὸν φόβο καί μέριμνα γιὰ τίς ἁμαρτίες πού δὴθεν θά ἔκανε. Κι ἔτσι ξέφυγε τήν

κατάκριση τοῦ πλησίον. Καί δέν ἀρκέστηκε μόνο ὡς ἐδῶ, μὰ ἔβαλε τόν ἑαυτό του πῶς κάτω λέγοντας: «Καί αὐτός μὲν θά μετανοήσει γιὰ τήν ἁμαρτία του, ἐνῶ ἐγὼ δέν εἶναι σίγουρο πῶς θά μετανοήσω».

Κι ἐμεῖς οἱ ἄθλιοι, κατακρίνουμε ἀσύστολα, ἀποστρεφόμεσθε, ἐξουθενώσουμε, ἂν τύχει νά δοῦμε ἢ ν' ἀκούσουμε ἢ νά ὑποφιαστοῦμε κάτι. Καί τό φοβρότερο εἶναι, ὅτι δέν σταματᾶμε μέχρι τή δική μας βλάβη, ἀλλά συναντᾶμε κι ἄλλον ἀδελφό καί ἀμέσως τοῦ λέμε: «Αὐτό κι αὐτό ἔγινε». Ἔτσι βλέπουμε κι ἐκεῖνον, βάζοντας στήν καρδιά του ἁμαρτίες. Καί δέν φοβόμαστε τόν Θεό... Ἄλλα ἐνῶ κάνουμε ἔργο διαβολικό, δέν ἀνησυχοῦμε κιόλας. Καί γινόμαστε συνεργάτες τῶν δαιμόνων τόσο γιὰ τή δική μας καταστροφή ὅσο καί τοῦ ἀδελφοῦ.

Καί γιατί τά παθαίνουμε αὐτά; Ἐπειδὴ δέν ἔχουμε ἀγάπη. Ἄν εἶχαμε ἀγάπη, συμπάθεια καί συμπόνοια, θ' ἀποφεύγαμε νά βλέπουμε τά ἐλαττώματα τοῦ πλησίον, ὅπως εἶναι γραμμένο: «Ἡ ἀγάπη καλύπτει πολλές ἁμαρτίες». (Α' Πέτρ. 4, 8). Καί ἀλλοῦ: Ἡ ἀγάπη «δέν σκέπτεται τό κακό,... ὅλα τά σκεπάζει». (Α' Κορ. 13- 5.7)

Κι ἐμεῖς λοιπόν, ὅπως εἶπα, ἂν εἶχαμε ἀγάπη, θά σκεπάζαμε κάθε σφάλμα, ὅπως κάνουν οἱ ἅγιοι, ὅταν βλέπουν τά ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων. Μῆπως εἶναι τυφλοὶ οἱ ἅγιοι καί δέν βλέπουν τίς ἁμαρτίες; Καί ποιός μισεῖ τόσο τήν ἁμαρτία ὅσο οἱ ἅγιοι; Καί ὅμως, δέν μισοῦν τόν ἁμαρτωλό οὔτε τόν κατακρίνουν. Δέν τόν ἀποστρέφονται, ἀλλά ὑποφέρουν μαζί του, τόν νουθετοῦν, τόν παρηγοροῦν, τόν γιατρεύουν σάν ἄρρωστο μέλος τοῦ σώματός τους. Τά πάντα κάνουν γιὰ νά τόν σώσουν. Νά, ὅπως ἡ μητέρα πού ἔχει ἄσχημο παιδί, δέν τό ἀποστρέφεται, ἀλλά τό στολιζέι μ' εὐχαρίστηση καί κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νά τό ὁμορφύνει, τό ἴδιοι κι οἱ ἅγιοι, πάντα σκεπάζουν καί στολιζουν καί βοηθοῦν, ὥστε καί τόν ἔνοχο νά διορθώσουν καί ἄλλον νά μὴν ἀφήνουν νά πάθει κακὸ ἀπ' αὐτόν.

Τί ἔκανε ὁ Ἀββᾶς Ἀμμωνᾶς, ὅταν ἦρθαν ἐκεῖνοι οἱ ἀδελφοὶ ταραγμένοι καί τοῦ εἶπαν, « Ἔλα νά δεῖς, ἀββᾶ, ὅτι ὑπάρχει γυναίκα στό κελλί τοῦ τᾶδε ἀδελφοῦ; Πόση εὐσπλαγχνία ἔδειξε! Πόση ἀγάπη φανέρωσε ἡ ἀγία ἐκείνη

ψυχή! Καταλαβαίνοντας ότι ο αδελφός έκρυψε τη γυναίκα μέσα στο πιθάρι, πήγε και κάθισε πάνω σ' αυτό, κι έπειτα τούς είπε να ψάξουν σ' όλο τό κελλί. Και καθώς δέν τή βρήκαν, τούς λέει: «Ο Θεός νά σ'αυ συγχωρήσει».

Έτσι, τούς έκανε νά νιώσουν ντροπή και τούς βοήθησε νά μήν πιστεύουν εύκολα κατηγορίες γιά τόν πλησίον. Κι εκείνον όμως τόν συνέτισε, γιατί όχι μόνο τόν σκέπασε, μέ τή βοήθεια του Θεού, αλλά, βρίσκοντας κατάλληλη τήν εύκαιρία, τόν διόρθωσε κιόλας: Και μόνο πού του έπιασε τό χέρι, άφου έβγαλε όλους τούς άλλους έξω, και του είπε, «Φρόντισε τήν ψυχή σου αδελφέ», άμέσως εκείνος ντράπηκε και κατανύχθηκε.

Κι έμεις λοιπόν ας αποκτήσουμε αγάπη, ας αποκτήσουμε εύσπλαγχία γιά τόν πλησίον, γιά νά φυλαχθούμε από τή φοβερή καταλαλιά, τήν κατάκριση και τήν έξουδένωση του άλλου. Άς βοηθήσουμε ό ένας τόν άλλο σά νά είμαστε μέλη του ίδιου σώματος. Ποιός έχει τραύμα στο χέρι ή στο πόδι ή σέ κάποιο άλλο μέλος του και σιχάινεται τόν έαυτό του ή κόβει τό μέλος κι αν ακόμα σαπίσει; Ίσα-Ίσα πού τό καθαρίζει, τό πλένει, του βάζει έμπλαστρα, τό σταυρώνει, τό ραντίζει μέ άγιασμό, προσεύχεται, παρακαλεί τούς άγιους νά πρεσβεύσουν γι' αυτόν όπως έλεγε κι ο Άββάς Ζωσιμάς. Μέ δυό λόγια, δέν εγκαταλείπει και δέν άποστρέφεται τό μέλος του ούτε τή βρωμιά του, αλλά τά πάντα κάνει γιά νά τό γιατρέψει.

Έτσι οφείλουμε κι έμεις νά συμπάσχουμε μέ τούς αδελφούς μας και νά τούς συμπαραστεκόμαστε μόνοι μας ή μέ τή βοήθεια άλλων πιό ίκανών. Τά πάντα νά έπινοούμε και νά κάνουμε, γιά νά βοηθήσουμε και τούς έαυτούς μας και τούς άλλους, γιατί είμαστε μέλη ο ένας του άλλου, όπως λέει ο Άπόστολος (Ρωμ. 12, 5). Άν λοιπόν είμαστε ένα σώμα και μέλη ο ένας του άλλου, τότε, όταν υποφέρει ένα μέλος, υποφέρουν όλα τά μέλη.

Τί νομίζετε ότι είναι τά κοινόβια; Δέν καταλαβαίνετε, ότι είναι ένα σώμα όλοι, και ότι καθένας είναι μέλος του άλλου; Όσοι διοικούν, είναι ή κεφαλή. Όσοι προσέχουν και διορθώνουν, είναι τά μάτια. Όσοι ώφελούν μέ λόγο, είναι τό στόμα. Αυτιά είναι όσοι υπακούουν. Χέρια είναι όσοι δουλεύουν. Πόδια

οί άποκριάριοι και οί διακονητές. Λοιπόν, κεφαλή είσαι; Διοίκησε. Μάτι είσαι; Πρόσεξε, κατάλαβε. Αυτί είσαι; Υπάκουσε. Χέρι είσαι; Δούλεψε. Πόδι είσαι; Διακόνησε.

Άγωνισθείτε νά βοηθάτε πάντα ό ένας τόν άλλο, είτε διδάσκοντας και βάζοντας στην καρδιά του αδελφου λόγο Θεού, είτε παρηγορώντας τον σέ καιρό λύπης, είτε δίνοντας του χέρι και βοηθώντας τον σέ κάποια δουλειά. Μ' ένα λόγο, καθένας, ανάλογα μέ τή δύναμή του, όπως είπα, κάντε τό π'αν νά ενωθείτε μεταξύ σας. Γιατί όσο ενώνεται κανείς μέ τόν πλησίον, τόσο ενώνεται μέ τό Θεό.

Σας φέρνω ένα παράδειγμα από τούς πατέρες γιά νά καταλάβετε τή δύναμη του λόγου πού σας είπα: Φανταστείτε ένα κύκλο στη γη, δηλαδή μία στρογγυλή γραμμή, χαραγμένη μέ διαβήτη, πού έχει ένα κέντρο. Κέντρο ονομάζεται τό μέσο ακριβώς του κύκλου. Δώστε προσοχή σ' αυτό πού λέω: Υποθέστε ότι αυτός ο κύκλος είναι όλος ο κόσμος, και τό κέντρο του κύκλου ο Θεός. Οί ακτίνες του κύκλου, δηλαδή οί ευθείες γραμμές πού οδηγούν από τήν περιφέρεια στο κέντρο, υποθέστε ότι είναι δρόμοι, δηλαδή οί διάφοροι τρόποι ζωής των ανθρώπων. Όσο προχωρούν οί άνθρωποι προς τό κέντρο, ποθώντας νά πλησιάσουν τό Θεό, τόσο βρίσκονται κοντά στο Θεό και μεταξύ τους. Όσο πλησιάζουν τό Θεό, πλησιάζουν και ο ένας τόν άλλο. Όσο πάλι πλησιάζουν ο ένας τόν άλλο, τόσο πλησιάζουν τό Θεό.

Άντίστροφα τώρα, φανταστείτε τό χωρισμό: Όσο απομακρύνονται από τό Θεό και γυρίζουν πίσω, προς τά έξω, τόσο αποχωρίζονται και μεταξύ τους. Και όσο απομακρύνονται μεταξύ τους, τόσο απομακρύνονται κι από τό Θεό.

Τέτοια είναι ή φύση της αγάπης: Όσο είμαστε έξω και δέν αγαπάμε τό Θεό, τόσο έχουμε άποσταση κι από τόν πλησίον. Άν όμως αγαπήσουμε τό Θεό, όσο Τόν πλησιάζουμε μέ τήν αγάπη μας, τόσο αυτή ή αγάπη μας ενώνει και μέ τόν πλησίον. Και όσο ενώνεται κανείς μέ τόν πλησίον, τόσο ενώνεται και μέ τό Θεό...

Φωνή των Πατέρων, Τόμος Α'
Ίεράς Μονής Παρακλήτου / Ώρωπός Αττικής.

Ἡ Ὁσία Παρασκευή ἡ Νέα

ἡ Ἐπιβατηνή

Μέσα στή χορεία τῶν Ἁγίων, τῶν μαρτύρων καί Ὁσίων πού ἀνέδειξε ἡ Ἐκκλησία μας, συγκαταλέγεται καί ἡ ὁσία Παρασκευή ἡ Νέα.

Ἡ ὁσία Παρασκευή γεννήθηκε στούς Ἐπιβάτες τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης στό τέλος τοῦ 10ου ἢ ἀρχές τοῦ 11 αἰῶνα.

Ὁ πατέρας της ὀνομαζόταν Νικήτας -δέν γνωρίζουμε τό ὄνομα τῆς μητέρας της- ἐγέννησε καί ἕτερον υἱόν τόν μετέπειτα ἅγιον Ἐπίσκοπον Μαδύτου, Εὐθύμιον τόν Μυροβλήτην. Ὁ Ἅγιος Εὐθύμιος ὁ Μυροβλήτης ἐπίσκοπος Μαδύτου, πόλεως τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης κοντά στά Δαρδανέλλια, εἶναι ἀδελφός τῆς ὁσίας Παρασκευῆς. Ὁ πατέρας τους, ὁ εὐλογημένος Νικήτας ἀπέθανεν ἐνωρίς καί ἔτσι ἔμειναν ὀρφανά ἀπό πατέρα. Ἡ μητέρα τους, τόν Ἅγιο Εὐθύμιον

Μιά μεγάλη Ἁγία ἀπό τοὺς Ἐπιβάτες τῆς Θράκης. Τό ἱερό σκηνώμά της μεταφέρθηκε ἀπό τὴν Βασιλεύουσα Κωνσταντινούπολη στό Ἰάσιο τῆς Ρουμανίας ὅπου βρίσκεται μέχρι σήμερα. Ἄς πρεσβεύει γιά ὅλους μας.

τόν ἔφερε ἀπό νέο σέ κάποιο μοναστήρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου γιά τριάντα χρόνια ἀσκήτεψε καί ἀπέκτησε φήμη μεγάλου ἀσκητοῦ καί Ἁγίου, γι' αὐτό καί ὁ Ἐπίσκοπος Περίνθου τόν ἐχειροτόνησε διάκονο. Ἀργότερα ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καί τέλος Ἐπίσκοπος Μαδύτου. Ἡ ἁγία του ζωὴ καί ἡ δρᾶσις του τόν ἔκαναν γνωστό καί στόν Αὐτοκράτορα Βασίλειον τόν Β' (976-1025), ὁ ὁποῖος ἤλθε στήν Μάδυτο καί ἐπισκέφθηκε τόν Ἅγιο.

Ἡ εὐλογημένη μητέρα ἀπερίσπαστη ἀσχολήθηκε μέ τὴν ἀνατροφή τῆς μικρῆς Παρασκευῆς. Τὴν ἀνέθρεψε μέ φόβο καί νουθεσία Κυρίου κατὰ τὴν ἐντολή τοῦ Κυρίου μας. Ἐπήγαινε τακτικά μέ τὴν μητέρα της στήν Ἐκκλησία, ἄκουε καί μελετοῦσε τόν Νόμον τοῦ Θεοῦ καί προσπαθοῦσε νά τόν ἐφαρμόσει. Χαρακτηριστικό εἶναι τό γεγονός

πού συνέβη όταν πήγε κάποτε στην Ἐκκλησία σέ ἡλικία δέκα ἐτῶν καί ἄκουσε τό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Ἀναφερόταν στό διάλογο τοῦ πλουσίου νέου μέ τόν Κύριο. «Πούλησε τά υπάρχοντά σου καί μοίρασε τα στούς πτωχοῦς καί ἀκολούθησέ με», εἶπε ὁ Κύριος στόν πλούσιο νέο, πού ἤθελε νά κληρονομήσει τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Γιά μένα τά λέγει, εἶπε ἡ μικρή Παρασκευή, ὅπως κάποτε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος πού ἄκουσε τό ἴδιο εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, καί βγαίνοντας ἀπό τήν Ἐκκλησία, στήν πρώτη πτωχή πού συνάντησε τῆς ἔδωσε τά ρούχα της καί ντύθηκε τά φτωχικά. Αὐτό τό ἔκανε συχνά. Μοίραζε τά ρούχα της στά πτωχά παιδιά καί τό φαγητό της στά παιδιά τοῦ σχολείου.

Μιά ἄλλη φορά συνάντησε μία πτωχή κόρη καί θέλησε νά τήν ἐλεήσει μέ χρήματα. Λυπήθηκε γιατί δέν εἶχε μαζί της. Τότε χωρίς δι-

σταγμό, βγάξει τό χρυσό σταυρό πού φοροῦσε καί τό δίνει στήν πτωχή. Δέν εἶναι σωστό, τῆς εἶπε ἡ παιδαγωγός της καί τήν μάλωσε, νά δίνης ἐλεημοσύνη τόν σταυρό σου. Ἡ μικρή Παρασκευή ἀπεκρίθη. Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου μας δέν δείχνει τήν ἀγάπη, τήν εὐσπλαγχία, τή θυσία τοῦ Κυρίου γιά μᾶς; Γιατί λοιπόν ὁ δικός μου σταυρός πού ὑπενθυμίζει ὅλα αὐτά, ἀγάπη, εὐσπλαγχία, ἔλεος, θυσία, νά μή δοθεῖ ὡς ἐλεημοσύνη καί ν' ἀνακουφίσει τήν φτώχεια τῆς κόρης αὐτῆς;

Ἡ μητέρα της χαίροταν γιά τήν πνευματικό πρόοδο τῆς κόρης της καί φρόντιζε περισσότερο νά τήν μεγαλώσει μέ τά νάματα τῆς Ἐκκλησίας καί νά ἀφιερώσει τήν ἁγία κόρη της ἐξ' ὀλοκλήρου στό Θεό. Ἦθελε ἡ μητέρα της νά τήν μεγαλώσει «μετά αἰδοῦς καί σωφροσύνης, κοσμεῖν ἑαυτήν μή ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῶ ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῶ πολυτελεῖ, ἀλλ' ὁ πρέπει γυναιξί ἐπαγγελομέναις θεοσέβειαν δι' ἔργων ἀγαθῶν», ὅπως λέγει ὁ θεῖος Παῦλος. Δηλαδή νά μή χρησιμοποιεῖ καλλυντικά, οὔτε νά στολιζέται μέ χρυσαφικά καί μέ μαργαριτάρια, οὔτε πολυτελεῖ ἐνδύματα, ἀλλά νά εἶναι τι-

μημένη και σώφρων καθώς ταιριάζει σε χριστιανές γυναίκες, οι οποίες θέλουν να άρέσουν στο Χριστό με έργα αγαθά και όχι με στολίδια.

Ἐφηβική ηλικία

Ἡ καρδιά τῆς Ὁσίας φλεγόταν γιά τόν ἀγαπημένο Νυμφίο τῆς ψυχῆς της. «Ἡ ἀμνάσ σου Ἰησοῦ κράζει μεγάλη τῆ φωνῆ, Σέ Νυμφίε μου ποθῶ και Σέ ζητοῦσα ἀθλῶ και συσταυροῦμαι και συνθάπτομαι τῶ βαπτισμῶ Σου». Τά λόγια αὐτά ταιριάζουν στό στόμα τῆς Ὁσίας. Σέ μιά ἡλικία πού σέ ἄλλες νέες ἀρχίζουν οἱ πρῶτες ἀνησυχίες και τά σκιρτήματα τῆς ἐφηβικῆς καρδιάς και οἱ πρόωροι ἔρωτες και τό κατρακύλισμα στό κακό και στήν ἀμαρτία και χάνονται ψυχικά και σωματικά, ἡ Ὁσία βρῆκε τό δρόμο της. Εἶχε ἀπό μικρή ἐτοιμασθεῖ. Ἐχει ὑψηλούς ὀραματισμούς, ἔχει σκοπό και πρόγραμμα στή ζωῆ της. Ξέρει τό νόημα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Ἐχει στραμμένη τήν πυξίδα τῆς καρδιάς στόν πόλο ἔλξεως, τόν

Ἰησοῦ Χριστό. Ἐτσι σέ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν ἐγκαταλείπει τό πατρικό σπίτι τῶν γονέων της και πηγαίνει στό σπίτι τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Πηγαίνει στήν Κωνσταντινούπολη και ἀφοῦ προσκύνησε ὅλα τά ἅγια προσκυνήματα τῆς Βασιλεύουσας, πηγαίνει στή Μικρά Ἀσία, στήν Ἡράκλεια τοῦ Πόντου και παραμένει γιά πέντε ὀλόκληρα χρόνια στόν Ἱερό Ναό τῆς Παναγίας. Ἡ ζωῆ της εἶναι μία ἄσκηση. Προσευχῆ, νηστεία, ἀγρυπνία, οὐράνια χαρίσματα. Μένει και ὑπηρετεῖ τήν Ἐκκλησία. Ὅλοι τήν ἀγαποῦν, γιατί βλέπουν τήν ἀγία ζωῆ της, τήν σκληρή ἄσκηση πού κάνει. Προσευχῆ ἀδιάλειπτη, δάκρυα, μετάνοιες, ἐκκλησιασμός και συχνή Θεία Κοινωνία. Γίνεται παράδειγμα πρὸς μίμησι. Οἱ μητέρες συμβουλεύουν τίς θυγατέρες τους νά μοιάσουν στή νεαρή Παρασκευῆ πού ἔχει νοῦ και γνῶσι μεγάλου πνευματικοῦ ἀνθρώπου. Πέντε ὀλόκληρα χρόνια σκληρῆς ἀσκήσεως. Ὅλοι μιλοῦν γι' αὐτήν στήν Ἡράκλεια τοῦ Πόντου.

Ἐπίσκεψις στούς Ἁγίους Τόπους

Στήν Ἡράκλεια τοῦ Πόντου ὅπου ζεῖ ἄσκητικά, κέρδισε τήν ἀγάπη, τήν ἐκτίμηση και τή συμπάθεια τοῦ κόσμου. Ἡ Ὁσία προσεύχεται και παρακαλεῖ τόν Κύριο νά τήν ἀξιώσει νά προσκυνήσει τούς Ἁγίους Τόπους. Νά μπορέσει νά δεῖ μέ τά μάτια της ἐκεῖ ὅπου γεννήθηκε, τήν φάτνη τῆς Βηθλεέμ, τή Ναζαρέτ ὅπου μεγάλωσε, τόν Ἰορδάνη ὅπου βαπτίσθηκε, ἐκεῖ ὅπου κήρυξε και θαυματουργήσε και προπαντός τό φρικτό Γολγοθᾶ ὅπου σταυρώθηκε και ὅλα γενικά τά προσκυνήματα. Δέν προφθαίνει νά τελειώσει τήν παράκλησή της και ὁ Κύριος ἀνταποκρίνεται και ἐκπληρώνει μέ θαυμαστό τρόπο τήν ἀγία ἐπιθυμία της. Ἐνας ὄμιλος χριστιανῶν ἐτοιμάζεται γιά νά μεταβῆ στούς Ἁγίους Τόπους. Μερικοί χριστιανοί τῆς προτείνουν νά τήν πάνουν μαζί τους. Σκίρτησε ἀπό χαρά και ἀγαλλίαση ἡ καρδιά της. Μεγαλύνει ἡ ψυχῆ μου τόν Κύριο, γιατί ἐπάκουσε τήν προσευχή τῆς δούλης Του. Ἡ χαρά και τά δάκρυά της δέν περιγράφονται ὅταν ἀντικρύζει τήν Ἁγία Πόλη, τήν Ἱερουσαλήμ. Ἡ καρδιά της πάει νά σπά-

σει. Τά δάκρυά της δέν σταματοῦν. «Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριο καί πάντα τά ἐντός μου τό ὄνομα τό Ἅγιον Αὐτοῦ», σιγοφιθυρίζει. Ἀσπάζεται τόν Τίμιο Σταυρό, τόν Γολγοθᾶ, τόν Πανάγιο Τάφο, τή Γεθσημανῆ, τήν φάτνη στή Βηθλεέμ καί ὅλα τά Ἅγια προσκυνήματα, πατεῖ τήν Ἅγια Γῆ, ἐκεῖ ὅπου περπάτησε ὁ «κάλλει Ὁραῖος παρά πάντας ἀνθρώπους». Καί παίρνει μιά ἀπόφαση, νά μείνει γιά πάντα στούς Ἅγίους Τόπους. Νά προσεύχεται ἐκεῖ πού γονάτισε καί προσευχήθηκε ὁ Κύριος, ὁ Τίμιος Πρόδρομος, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι. Ἐκεῖ ὅπου ἔλαμψε καί μεγαλοῦργησε ἡ πρώτη Ἐκκλησία. Νά μείνει σέ κάποιο ἐρημικό μοναστήρι ἀπό τά πολλά πού ὑπῆρχαν ἐκεῖ. Πηγαινέ στήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη. Περπατεῖ ὅπου περπάτησε ἡ Ἅγια Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Βρίσκει ἕνα γυναικεῖο μοναστήρι στήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη καί μένει σ' αὐτό.

Ἡ παραμονή της στό μοναστήρι, στήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη ἀποτελεῖ μιά νέα περίοδο τῆς ἁγίας ζωῆς της. Γνωρίζει τόν μοναχισμό, ἀγωνίζεται σκληρά καί σέ λίγο καιρό ξεπέρασε ὅλες τίς ἄλλες μοναχές στήν ἄσκηση, στήν ἀγρυπνία, τήν προσευχή, τήν ὑπακοή καί προπαντός τήν ταπεινωση, τήν μητέρα τῶν ἀρετῶν. Μιμεῖται τόν καθηγητή τῆς ἐρήμου, τόν Τίμιο Πρόδρομο, τόν «ἔνσαρκο ἄγγελο καί δεύτερο πρόδρομο τῆς παρουσίας Χριστοῦ Ἡλία τόν ἔνδοξο» καί τήν ὁσία Μαρία τήν Αἰγυπτία, ἡ ὁποία ἀσκήτεψε σαράντα ἐπτά ὁλό-

κληρα χρόνια στήν περιοχή αὐτή, τήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη. Ὑποφέρει μέ καρτερία τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας καί τό ψῦχος τῆς νύκτας. Ἡ τροφή της εἶναι ἄγρια χόρτα καί καρποὶ δένδρων. Καί τό νερό λιγοστό καί μέ τό μέτρο τό πίνει.

Ἀπόφασή της εἶναι νά μείνει στήν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη ὅπου γεύθηκε τίς πιό πολλές πνευματικές χαρές. «Ταῖς τῶν δακρύων της ροαῖς τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησε καί τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς εἰς ἑκατόν τοὺς πόνους ἔκαρποφόρησε». Στολισμένη μέ τίς ἀγγελικές ἀρετές στήν ἔρημο συνεχίζει τόν ἀγῶνα της. Μιά νύχτα, ὅπως πάντα, ἀγρυπνεῖ παραδομένη στήν προσευχή καί στήν ἄσκηση, μέ ὑψωμένα τά χέρια στόν οὐρανό - αὐτή ἦταν ἡ πιό ἀγαπημένη της στάση- ὅταν εἶδε μιά θεϊκή ὄπτασία, ἕνα φωτεινό ἄγγελο μέ μορφή νέου, ὁ ὁποῖος ἦρθε κοντά της καί τῆς εἶπε: «Ἄφησε τήν ἔρημο καί γύρισε

στην πατρίδα σου όπου θά έναποθέσεις τό σώμα σου στη γῆ- γῆ εἶσαι καί στη γῆ θά ἐπιστρέψεις-, τήν δέ ψυχή σου θά τήν ὀδηγήσεις στόν οὐρανό κοντά στόν Νυμφίο σου, τόν Ὅποιο ἀγάπησες περισσότερο ἀπό γονεῖς, συγγενεῖς καί ὅλα τά ἀγαθά τοῦ κόσμου». Κατάλαβε ὅτι ἦταν θεϊκή ὀπτασία καί εἶχε μεγάλη χαρά γιά τόν ἀποχωρισμό ἀπό τή γῆ καί τήν ἀναχώρηση γιά τόν οὐρανό. Γιατί ὁ πιστός χριστιανός δέν ἔχει ἐδῶ μόνιμη πατρίδα, ἀλλά τήν μέλλουσα ἐπιζητεῖ κατά τόν θεῖο Παῦλο. «Οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν». Λυπήθηκε ὁμως, γιατί ἄφηνε τήν ἀγαπημένη της ἔρημο, τήν ἀγία παλαίστρα, τό στάδιο τῶν ἀρετῶν, ὅπου χάλκευσε καί ἀτσάλωσε τή θέλησή της. Τίποτε ἄλλο δέν καθαρίζει τήν ψυχή καί δέν φέρνει κοντά στό Θεό ὅπως ἡ ἔρημος καί ἡ ἡσυχία. «Τοῖς ἔρημικοῖς, ζωή μακαρία ἐστί, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις».

Ὕστερα λοιπόν ἀπό τήν θεϊκή ἐντολή, ἐγκαταλείπει τήν ἀγαπημένη της ἔρημο καί σέ ἡλικία εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἐπιστρέφει στήν Κωνσταντινούπολη. Ἐδῶ ἐπισκέπτεται τό θαῦμα τῶν αἰώνων, τό μεγαλοπρεπή Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, τήν Παναγία τήν Βλαχέρνα καί τά ἄλλα προσκυνήματα. Μπροστά στήν θαυματουργή εἰκόνα τῆς Παναγίας, γονατίζει, ὑψώνει τά χέρια καί χύνοντας θερμά δάκρυα προσεύχεται. «Παναγία Δέσποινα, σ' ἐσένα

στηρίζω ὀλόκληρη τή ζωή μου, σέ σένα ἀνέθεσα τήν ἐλπίδα μου. Μή μέ ἀπορρίψεις τή φτωχή δούλη σου, μή μέ σιχαίνεσαι τήν ἁμαρτωλή. Ἀπό μικρή ἀγάπησα τόν Υἱόν Σου καί Θεό μου. Ἐσύ γνωρίζεις τήν ἀδυναμία τῆς γυναικείας φύσεως καί τά σφάλματά μου. Δέν ἔχω ἄλλη ἐλπίδα. Ἐσύ εἶσαι ὁ φύλακας ὀλόκληρης τῆς ζωῆς μου. Στήν ἔρημο ἐσένα εἶχα βοηθό καί τώρα πού γύρισα στόν κόσμο ἐσύ γίνε βοηθός μου. Γι' αὐτό Παναγία μου, μείνε κοντά σ' ἐμένα τήν φτωχή καί γίνε σύμβουλος καί ὀδηγός μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου».

Ἀφοῦ προσευχήθηκε καί πῆρε ἄφθονες εὐλογίες, ξεκίνησε νά ἐπιστρέφει στήν Πατρίδα της. Κατά μία μαρτυρία ἦρθε στούς Ἐπιβάτες ὅπου ἴδρυσε φιλόπτωχο ἀδελφότητα, ὑπηρετήσε στό Ναό καί βοηθοῦσε τούς πάσχοντες, χῆρες, ὀρφανά, γέροντες, ἀρρώστους καί ὅλους ὅσοι εἶχαν ἀνάγκη. Κατά τήν ἄλλη μαρτυρία -τήν πιό πιθανή, ἦρθε στήν Καλλικράτεια Ἀνατολικῆς Θράκης καί ὑπηρετήσε στό Ναό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Πέρασε δύο ὀλόκληρα χρόνια στόν Ναό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῆς Καλλικράτειας, ὡς ξένη καί ἄγνωστος.

Κοίμησις ὀσίας Παρασκευῆς

Σέ ἡλικία μόλις εἴκοσι ἐπτὰ ἐτῶν παρέδωσε τήν ἀγία ψυχή της στά χέρια τοῦ Κυρίου της τόν Ὅποιο ἀγάπησε ἀπό μικρό παιδί. Τό σώμα της τό ἔθαψαν κοντά στή θάλασσα.

Πέρασαν πολλά χρόνια. Λησμονήθηκε ἡ ξένη πού ἀσκήτεψε καί ὑπερέτησε τό Ναό τους. Ὁ Θεός ὁμως πού δοξάζει αὐτούς πού Τόν ἀγάπησαν, δέν τήν ξέχασε. Μετά ἀπό πολλά χρόνια ἡ θάλασσα ἔβγαλε στήν παραλία τῆς Καλλικράτειας τό σώμα κάποιου ναύτη.

Τό σώμα τοῦ νεκροῦ ναύτη προκαλοῦσε ἀνυπόφορη δυσσομία καί κανεῖς δέν τολμοῦσε νά περάσει ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο. Ἐκεῖ κοντά

ἀσκήτεψε ἕνας στυλίτης μοναχός καί προσευχόταν νύχτα μέρα. Δέν ἄντεξε στή δυσσομία ὁ στυλίτης μοναχός, κατέβηκε τήν κολώνα καί παρεκάλεσε μερικούς νά σκάψουν καί νά θάψουν τό νεκρό σῶμα. Αὐτοί δέχθηκαν τήν παράκληση τοῦ μοναχοῦ. Τήν ὥρα πού ἔσκαβαν, βρῆκαν ἕνα ἄφθαρτο σῶμα στή γῆ. Ἀπόρησαν ὁμως, ἄπειροι καθὼς ἦταν, δέν ἔδωσαν σημασία στό γεγονός καί πέταξαν τό δύσσομο σῶμα τοῦ ναύτη στόν ἴδιο τάφο καί σκέπασαν τά σῶματα. Ξεχάστηκε τό συμβάν.

Ἔνας εὐλαβής ἀπό τό χωριό, ὄνοματι Γεώργιος, ἀγαποῦσε τόν Χριστό μας καί συχνά προσευχόταν τίς νυχτερινές ὥρες στό σπίτι του. Τά ξημερώματα τόν πῆρε γιά λίγο ὁ ὕπνος καί εἶδε μιά λευκοφορεμένη σάν βασίλισσα, καθισμένη σ' ἕνα λαμπρό θρόνο καί περικυκλωμένη ἀπό πλῆθος λαμπρῶν στρατιωτῶν. Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ φιλόχριστος, φοβήθηκε καί ἔπεσε στή γῆ καί δέν τολμοῦσε νά βλέπει τή δική τους λαμπρότητα καί ὁμορφιά. Ἔνας ἀπό τοὺς λαμπροφορεμένους στρατιῶτες τόν ἔπιασε ἀπό τό χέρι καί τοῦ εἶπε: **«Γεώργιε, γιατί περιφρονήσατε τό σῶμα τῆς ὁσίας Παρασκευῆς; Πάρτε το γρήγορα καί βάλτε το σέ κιβώτιο λαμπρό, γιατί ὁ Βασιλιάς τοῦ Οὐρανοῦ τήν τίμησε στόν οὐρανό καί θέλει νά τήν δοξάσει στή γῆ».** Καί ἡ λευκοφορεμένη βασίλισσα τοῦ εἶπε: **«Πάρτε γρήγορα τό λείψανό μου καί βάλτε το σέ λαμπρό χῶρο, γιατί δέν μπορῶ νά ὑποφέρω τήν δυσσομία αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου».** **«Ἄρον τάς σάρκας μου μακράν ἀπό ἐδῶ. Ἦλιος δέ οὔσα καί φῶς αὕτη, σκότος καί δυσωδιαν οὐκ ἠνείχετο».** Τοῦ ἀποκαλύπτει δέ καί τόν τόπο ὅπου ἦταν θαμμένη καί τό ὄνομά της καί τόν τόπο καταγωγῆς της.

Τό ἴδιο βράδυ καί μιά ἄλλη εὐλογημένη γυναίκα τοῦ χωριοῦ, ἡ εὐλαβής Εὐφημία εἶδε στόν ὕπνο της παρόμοιο ὄραμα. Τό πρῶί διηγήθηκαν καί οἱ δύο τό ὄραμά τους στους συγχωριανούς τους. Ὅλοι ἔτρεξαν στόν τάφο καί βρῆκαν τό ἄφθαρτο σῶμα τῆς Ὅσιας νά εὐωδιάζει καί

ἔκανε πολλά θαύματα τήν ὥρα πού τό μετέφεραν μέ τή συνοδεία ἱερέων καί τοῦ πιστοῦ λαοῦ στό Ναό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Τά θαύματα πού ἀκολούθησαν τόσο στό χωριό ὅσο καί στά γύρω χωριά, πού ἄκουσαν καί ἔφεραν τοὺς ἀσθενεῖς, βεβαιώνουν τήν ἀγιότητά της. Ἀσθενεῖς, ἀνάπηροι, δαιμονισμένοι καί κάθε εἶδους ἀρρώστιες ἐθεραπεύοντο. Τό ἱερό καί ἅγιο σκηνωμά της ἔγινε πηγὴ ἰάσεων. Πλήθη πιστῶν προσέτρεχαν καθημερινά νά ἀσπασθοῦν τό ἅγιο λείψανο καί νά παρακαλέσουν τήν Ὅσια νά μεσιτεύσει στόν Κύριο γιά τά προβλήματα πού τοὺς ἀπασχολοῦσαν.

Τό σεπτό λείψανο τῆς ὁσίας Παρασκευῆς παρέμεινε γιά μεγάλο χρονικό διάστημα ὡς πολύτιμος θησαυρός στό Ναό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῆς Καλλικράτειας.

Κατά παραχώρηση Θεοῦ, ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐπέτρεψε ὁ Κύριος ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία καί ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου νά ὑποκύβουν στους Φράγκους σταυροφόρους. Ἀφοῦ κυρίεψαν τήν Κωνσταντινούπολη καί ὀλόκληρη τήν Αὐτοκρατορία, οἱ Φράγκοι κατακτητές, ἄρπαξαν ἀδιάντροπα ὅλα τά ἱερά σκευή, κειμήλια, βιβλία, ἀγάλματα καί αὐτά ἀκόμη τά ἅγια λείψανα καί τά στείλανε στήν Φραγκία.

Τήν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Βασιλιάς τῶν Βουλγάρων Ἰωάννης Ἀσέν ὁ Β' πίεζε ἀσφυκτικά τοὺς

*Εικόνα τών Τριών Ίεραρχῶν
μέ τήν Όσία Παρασκευή τή Νέα.*

Φράγκους και ζήτησε από τις λατινικές αρχές της Κωνσταντινουπόλεως να του παραδώσουν το λείψανο της τοπικής Άγιας, της Όσιας Παρασκευής της Νέας, διότι ή θαυματουργική δύναμη και τά θαύματά της, σύμφωνα με τις διηγήσεις τών πιστών, του προκάλεσαν μεγάλη εντύπωση. Οί Φράγκοι προκειμένου να συνάψουν αγαθές σχέσεις και μπροστά στον κίνδυνο, του έδωσαν τό λείψανο της Όσιας Παρασκευής τό 1238. Μέ πολλές τιμές και πανηγυρισμούς μεταφέρθηκε στην δεύτερη πρωτεύουσα της Βουλγαρίας στό Μεγάλο Τύρνοβο. Έδω παρέμεινε τό άγιο λείψανο ως τό 1393. Μέ τήν ήττα τών Βουλγάρων από τούς Τούρκους μεταφέρεται για λίγο στό Βιδίνιο (1393-1398) και μέσω Βιδινίου στό Βελιγράδι της Σερβίας, όπου παρέμεινε ως τό 1521. Στό Βελιγράδι υπάρχει Ναός και άγιασμα της Όσιας και τιμάται ιδιαίτερα στην Σερβία. Τό έτος αυτό, 1521, ό Σουλεϊμάν ό μεγαλοπρεπής κυριεύει τό Βελιγράδι και όλα τά Βαλκάνια. Άκουσε για τά θαύματα της όσιας Παρασκευής. Ρώτησε και έμαθε περισσότερα για τά θαύματα που έκανε τό Άγιο λείψανο, τό πήρε και τό έστειλε στην Κωνσταντινούπολη και το-

ποθετήθηκε στό Ναό της Παμμακαρίστου όπου ήταν τό Πατριαρχείο, αφού παρέμεινε στην Σερβία 125 όλόκληρα χρόνια.

Έδω κλείνει και ή πρώτη φάση της περιοδείας τών Άγιών λειψάνων της Όσιας Παρασκευής. Η πορεία αυτή του ίεροϋ λειψάνου στους Βαλκανικούς λαούς είναι ένδεικτικό της ένότητας τών Όρθοδόξων λαών, αφού ξεκίνησε από τό κέντρο της Όρθοδοξίας βοήθησε στην σύσφιξη τών σχέσεων και επέστρεψε πάλι εκεί από όπου είχε ξεκινήσει.

Η χιλιόχρονη Αυτοκρατορία, ή Ρωμανία τών Παλαιολόγων, ή Άγία Σοφία, τό Μέγα μοναστήρι με τά τετρακόσια σήμαντρα και τις έξηνταδύο καμπάνες δέν υπάρχουν πιά. Οί Όρθόδοξοι λαοί τών Βαλκανίων στενάζουν κάτω από τόν ζυγό του άπιστου άγαρηνού πληρώνοντας φόρους και τήν ίδια τή ζωή τους. Τό Οικουμενικό Πατριαρχείο συναντά πολλές δυσκολίες. Τό χρέος από τή φορολογία μεγαλώνει. Στενά πανταχόθεν. Τή δύσκολη αυτή στιγμή ό ήγεμόνας της Μολδαβίας Βασίλειος Λούπου αναλαμβάνει να ξεχρεώσει τό Πατριαρχείο. Έπλήρωσε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και άπάλλαξε τό Οικουμενικό Πατριαρχείο από τό χρέος που είχε. Έπλήρωσε για τό πρώτο χρέος δύο εκατομμύρια άσπρα και σαραντα όκτώ χιλιάδες άσπρα για τό δεύτερο χρέος. Ό Πατριάρχης Παρθένιος ό Γέρον από ευγνωμοσύνη στον ήγεμόνα με άπόφαση της Ίερας Συνόδου έδωσε ως δώρο τό λείψανο της όσιας Παρασκευής.

Τό λείψανο κατέβασαν κρυφά από τις τουρκικές αρχές από τά τείχη της πόλεως και τό μετέφεραν με ασφάλεια στό Ίάσιο της Ρουμανίας, στην έδρα του ήγεμόνα Βασιλείου Λούπου τό έτος 1641. Για τή μεταφορά και τις έορταστικές εκδηλώσεις ό ήγεμόνας έξέδωσε τό ποσό τών τετρακοσίων έξήντα όκτώ χιλιάδων άσπρων.

Άρχικά τοποθετήθηκε τό άγιο λείψανο στον Ίερό Ναό τών Τριών Ίεραρχών, ένα μεγαλοπρεπή Ναό που κτίστηκε τότε με πολλά έξοδα. Στό Ναό τών Τριών Ίεραρχών παρέμεινε τό άγιο λείψανο ως τό 1888. Άς σημειωθεί ότι ή

Ἑλληνική Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ξεκίνησε ἀπό τὸ Ἴασιον τῆς Μολδαβίας.

Στὸ προαύλιο τοῦ Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὅπου φυλασσόταν τὸ λείψανο τῆς ὁσίας Παρασκευῆς, ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ὑψωσε τὸ λάβαρο τῆς Ἐπαναστάσεως τὴν 22αν Φεβρουαρίου 1821 καὶ κήρυξε τὴν ἐπανάσταση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἰς τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα. Οἱ ἥρωες τῆς ἐπανάστασεως καὶ οἱ σπουδαστές ἄφησαν τὰ θρανία καὶ τὰ βιβλία καὶ κατατάχθηκαν στὸ στρατό τοῦ Ὑψηλάντη. Σχημάτισαν τὸν Ἱερό Λόχο, πού ἀργότερα ἔπεσαν στὸ Δραγατσάνι ἠρωϊκῶς μαχόμενοι ὑπὲρ πίστεως καὶ Πατρίδος καὶ πότισαν μὲ τὸ αἷμα τους τὸ δένδρο τῆς Ἐλευθερίας. Προσευχήθηκαν στὸ Ναό, ἀσπασθήκαν τὸ Ἅγιο Λείψανο τῆς ὁσίας Παρασκευῆς καὶ ὀρκίσθηκαν νὰ πολεμήσουν γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη τὴν Ἁγία καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερία. Ἄπ' ἐδῶ ξεκίνησε ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Πατρίδος μας. Οἱ πρεσβείες τῆς ὁσίας Παρασκευῆς βοήθησαν στὴν ἀπελευθέρωσι, ἀναπτέρωσαν τὸ ἠθικὸ τῶν παλληκαριῶν μας. Πόσες εὐχαριστίες πρέπει νὰ στείλουμε στὴν Ὅσια καὶ νὰ τὴν παρακαλοῦμε γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ εὐημερία τοῦ λαοῦ μας.

Στις 27 Δεκεμβρίου 1888 μεταφέρθηκε τὸ Ἱερό Λείψανο τῆς Ὅσίας Παρασκευῆς στὸ νέο Ναό πού τιμᾶται στή μνήμη της. Ἡ μεταφορὰ στὸ νέο Ναό ἔγινε ὅταν ἦταν Μητροπολίτης ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος Ἰωσήφ Νανιέσκου ὁ ἐλεήμων. Ἡ μεταφορὰ αὐτὴ τοῦ λειψάνου τῆς Ὅσίας ἔγινε ὕστερα ἀπὸ ἓνα μεγάλο θαῦμα. Τὸ λείψανο τῆς Ὅσίας φυλάσσονταν στὸ Ναὸ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν στὸ Ἴασιον τῆς Ρουμανίας. Τὸ χειμῶνα ὅμως διατηροῦνταν στὸ Γοτθικὸ ρυθμοῦ μέγαρο τοῦ ἡγεμόνα Βασιλείου Λούπου μέσα σ' ἓνα παρεκκλήσιο. Μπορεῖ ἀπὸ ἀμέλεια ἐκείνων πού ἔμειναν ἐκεῖ ἢ ἀπὸ παραχώρηση Θεοῦ, τὴ νύχτα τῆς 26ης πρὸς 27ης Δεκεμβρίου τοῦ 1888, ξεχάστηκε μία λαμπάδα ἀναμμένη στὸ ξύλινο κηροπήγιο πού ἦταν κοντὰ στὴ Λειψανοθήκη. Τὴ νύχτα πῆρε φωτιά τὸ παρεκκλήσιο καὶ κάηκαν ὅλα. Ἐμεινε ἀνέπαφο τὸ ἅγιο Λείψανο τῆς Ὅσίας. Τὸ πρῶτὶ ὁ κόσμος πού

συγκεντρώθηκε ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα, γιατί νόμιζε πὼς κάηκε τὸ Λείψανο τῆς Ὅσίας. Ὅταν ὅμως εἶδαν τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα δόξασαν τὸν Θεὸ καὶ εὐχαρίστησαν τὴν Ὅσια καὶ μετέφεραν τὸ θεῖο σκῆνωμα στὸν καινούργιο Ναὸ της.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ μᾶς τὸ διηγήθηκε πρώτη φορά τὸ 1975 στὴ Θεσσαλονίκη ὁ γενικὸς γραμματέας Τουρισμοῦ τῆς Ρουμανίας, τὸν ὁποῖο γνώρισα σ' ἓνα Τουριστικὸ Γραφεῖο καὶ ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι θὰ πᾶμε ἐκδρομὴ στὸ Ἴασιον νὰ προσκυνήσουμε τὴν Ὅσια, τότε διηγήθηκε τὸ θαῦμα αὐτό.

Μέχρι τὸ 1944 πού τὴ χώρα κυβερνοῦσαν βασιλεῖς, εἶχαν ψηφίσει εἰδικὸ νόμο γιὰ τὸ μεγάλο προσκύνημα καὶ ὅλα τὰ μέσα συγκοινωνίας μετέφεραν δωρεάν γιὰ ἓνα τριήμερο ἀπὸ ὅλη τὴ χώρα τὸν πιστὸ λαὸ καὶ κατοπιν τοὺς ἐπέστρεφαν στὰ σπίτια τους.

Ἔτσι σήμερα φυλάσσεται τὸ ἅγιο σκῆνωμα στὸ περικαλλὴ καθεδρικό Ναὸ τοῦ Ἴασιου πού τιμᾶται στή μνήμη τῆς Ὅσίας Παρασκευῆς καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. **Χιλιάδες πιστοὶ προστρέχουν στὴ Χάρη της καθημερινά, ἰδιαιτέρα στὴν ἑορτὴ της τὴν 14η Ὀκτωβρίου.**

Ἐκδόσεις Ὁρθόδοξος Κυψέλη.

Μαρία Έβελίνα

Ένα μικρό παιδάκι πού
σήκωσε ένα μεγάλο
σταυρό μαρτυρίου,
ζει τώρα στους ούρανοους

γράφει η μητέρα της Έντνα, ένα μεγάλο παράδειγμα
αγάπης και υπομονής για τις σύγχρονες μητέρες

Τό Μοναστήρι μας μέσω του αγαπητού μας φίλου και σεβαστού ιερέα πατρός Ιακώβου Μάγιερς, πού είναι εκείνος πού μᾶς ἐδώρισε τό άντερί του Αγίου Ιωάννου του Μαξιμοβιτς και είναι ἐφημέριος του Τερου Ναου Αγίου Ιωάννου Μαξιμοβιτς Ατλάντας Αμερικῆς, εἶχε γνωρίσει τήν μικρή Μαρία Έβελίνα πού τότε, 5 χρόνια πρίν, εἶχε ἀνάγκη προσευχῆς γιατί εἶχε προσβληθεῖ ἀπό καρκίνο. Εἶχαμε μάλιστα δημοσιεύσει τότε στό περιοδικό μας μία ἐκκληση γιά προσευχή πρὸς ὄλους τούς ἀναγνώστες μας. Λίγο καιρό πρίν, **στις 8 Ὀκτωβρίου του 2010, ἡ μικρή Μαρία Έβελίνα ἔφυγε γιά τούς ούρανοους**. Θά ἀφήσουμε τήν μητέρα της Έντνα νά μᾶς πει λίγα λόγια γιά τήν κορούλα της, γιά ὅσα πέρασε, και γιά τήν κοίμησή της:

Τόν Ἰούνιο του 2005, στήν ἐπτάχρονη κόρη μας Μαρία Έβελίνα, διαγνώσθηκε νευροβλάστωμα στό τέταρτο στάδιο. Αὐτή ἡ σπάνια μορφή παιδικού καρκίνου, προσβάλει ἕνα στά 100.000 παιδιά τό χρόνο. Συνήθως, ἡ ἀσθένεια αὐτή ἀνακαλύπτεται, ὅταν τό παιδί εἶναι δύο ἐτῶν και σχεδόν ποτέ δέν ἀνακαλύπτεται ἐάν δέν ἔχει ἤδη ἐξαπλωθεῖ στό νωτιαῖο μυελό και στούς λεμφαδένες, γιατί δέν ἔχει καθόλου συμπτώματα μέχρι αὐτό τό στάδιο. Ὁ

πιό ἐπιθετικός τύπος αὐτοῦ του καρκίνου, εἶναι τό πέμπτο στάδιο. Ἡ Μαρία-Έβελίνα, δέν γεννήθηκε μέ τόν καρκίνο, πιθανόν ἄρχισε ἡ ἐξάπλωσή του ἀκριβῶς μερικούς μῆνες πρίν τόν ἀνακαλύψουμε.

Ὅταν ἐγινε ἡ διάγνωση, ὑπῆρχε ἕνας πολὺ μεγάλος ὄγκος στήν κοιλιακή χώρα, και ὑπῆρχαν σημάδια ὅτι ὁ καρκίνος ἀνέβαινε πρὸς τό στήθος, γύρω ἀπό τή σπονδυλική στήλη και τήν ἀορτή. Ὁ καρκίνος εἶχε ἐπίσης ἀπλωθεῖ

ὕπνο της ἔκλαιγε, γιατί πο-
νοῦσαν ἄρκετά τὰ πόδια
της. Δύο γιατροί μᾶς εἶπαν
ὅτι δέν ἦταν τίποτα καί νά
μὴν ἀνησυχοῦμε, δέν περά-
σαν ὅμως λίγες ὥρες καί
μετά ἀπὸ ἐξετάσεις πού
ἔκανε ἡ Μαρία Ἐβελίνα, οἱ
γιατροί μᾶς εἶπαν ὅτι βρί-
σκεται στό τέταρτο στάδιο
τοῦ νευροβλαστώματος καί
σέ δύο ἡμέρες ἀρχίσαμε थे-
ραπεία.

Ἡ Μαρία Ἐβελίνα,
ἔκανε ἕξι κύκλους χημιοθε-
ραπείας, μέ ἀποτέλεσμα νά
μικρύνει ὁ ὄγκος. Ὁ νω-
τιαῖος μυελός της βρέθηκε
ἐπίσης καθαρός. Ἔκανε μιά
ἐγχείρηση δέκα ὥρῶν γιὰ νά
τῆς ἀφαιρέσουν τόν ὄγκο, ὁ
ὁποῖος εἶχε σχῆμα ἀχλαδιοῦ
καί κατάφεραν νά τῆς ἀφαι-
ρέσουν τό 95%. Ὁ καρκίνος
πού εἶχε ἀπομείνει ἤ βρισκό-
ταν ψηλά στό στήθος της ἢ
ἦταν πολύ ἐπικίνδυνο νά τό
ἀφαιρέσουν. Μετά ἀπό σύν-
τομη ἀνάρρωση ἦταν ἐτοιμη
νά ξεκινήσει τή δύσκολη थे-
ραπεία της. Ἔκανε χημιοθε-

στούς λεμφαδένες, στά ὀστά καί στό νωτιαῖο
μυελό. τό ποσοστό νά θεραπευθεῖ ὀλοκληρω-
τικά καί νά μὴν ἔχουμε κάποια μετάσταση μετά
τήν θεραπεία εἶναι 30% - 40%. Αἰσθανθήκαμε
πολύ μεγάλη λύπη, ἀλλά εἶχαμε καί πολύ με-
γάλη ἐλπίδα. Ἔλαβε τίς καλύτερες θεραπείες
καί χιλιάδες ἄνθρωποι ἀνά τόν κόσμο, προσευ-
χόντουσαν γι' αὐτήν. Ἐνα τόσο μικρό κορι-
τσάκι, γεμάτο ζωή καί χαρά μέ πολύ δυνατή
πίστη.

Πρὶν γίνει ἡ διάγνωση, εἶχε οὐρολοιμῶξεις
γιὰ ἄρκετές ἐβδομάδες καί παρότι ἔπαιρνε ἀντι-
βίωσεις ξαναεμφανιζόντουσαν καί μετά τήν थे-
ραπεία καί παράλληλα κούτσαινε ἄρκετά. Στόν

ραπεία καί γιὰ δεκαεξί ἡμέρες ραδιοθεραπεία στή
σπονδυλική της στήλη, στό στήθος καί στήν
κοιλιακή, χώρα χωρίς νά χρησιμοποιηθεῖ νάρ-
κωση. Τελευταῖα ἔκανε καί μιά συγκεκριμένη थे-
ραπεία, γιὰ ἕξι μῆνες γιὰ νά ἀποφύγουμε τήν
ὑποτροπή.

Στη διάρκεια ὄλων αὐτῶν, τήν ἀφήναμε νά
παρακολουθεῖ τό νηπιαγωγεῖο, νά πηγαίνει
στήν ἐκκλησία καί γενικά νά ζεῖ ὅσο μπορούσε
μιά φυσιολογική ζωή. Ὅλοι προσπαθοῦσαμε νά
βλέπουμε τὰ πράγματα θετικά. Ἡ οἰκογένειά
μας καί οἱ φίλοι μας, μᾶς βοήθησαν πάρα πολύ
κατά τή διάρκεια ὄλης αὐτῆς τῆς περιπέτειας.
Ἡ Μαρία Ἐβελίνα βγῆκε ἀπό αὐτή τήν ἐμπειρία

μέσω τής ασθένειάς της, και γι' αυτό σ'ας ευχαριστούμε για τίς προσευχές σας και ευχαριστούμε και τόν Θεό για τό μεγάλο Του έλεος».

Η ΜΑΡΙΑ ΕΒΕΛΙΝΑ ΟΜΩΣ ΥΠΟΤΡΟΠΙΑΣΕ ΜΕΤΑ ΑΠΟ 5 ΧΡΟΝΙΑ, ΣΤΙΣ 27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2010. Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΕΝΤΝΑ, ΓΡΑΦΕΙ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΖΗΤΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΜΑΡΙΑ ΕΒΕΛΙΝΑ:

Πέμπτη, 7 Οκτωβρίου 2010, 7.11μ.μ.

Τό γλυκό μας κοριτσάκι συνεχίζει νά εΐναι πολύ αδύναμο και άρρωστο, αλλά θυμάται νά λεί ευχαριστώ για τά πίο άπλά πράγματα πού τής κάνουμε. Έχει μιά τόσο μεγάλη καρδιά πού αγαπάει άκόμα και στίς πίο δύσκολες στιγμές. Προσευχόμαστε μαζί και διαβάζουμε τό ψαλτήρι στό δωμάτιό της, άκόμα και όταν κοιμάται, συνεχεία, στή διάρκεια τής ημέρας. 'Ο π. 'Ιακώβ ήρθε μέ τή Θεία Κοινωνία και μάς μετέλαβε, και έμας και τή Μαρία Έβελίνα. Μετά όλοι μαζί ψάλαμε τόν Άκάθιστο Ύμνο και ήταν πάρα πολύ όμορφα. Άργά τό άπόγευμα ρώτησε τόν μπαμπά της Μάρκο και έμένα, για μιά άκόμη φορά, έάν θά πεθάνει. Τής εΐπαμε ότι δέν ξέρουμε, αλλά έάν δέν γίνει θαύμα θά πεθάνει. Τής εΐπαμε ότι έάν πεθάνει άπλά θά πάει σέ άλλο κόσμο και θά εΐναι υγιής, χαρούμενη και θά τήν αγαπάνε. Και μου άπαντάει: **«Θά εΐμαι πολύ μόνη χωρίς τή μαμά μου και τόν μπαμπά μου».** Τής εΐπαμε ότι κι έμεις θέλουμε νά εΐμαστε μαζί της και ότι άκόμα προσευχόμαστε στό Θεό νά τής χαρίσει τή ζωή της, αλλά έάν πεθάνει δέ θά νιώθει μοναξιά στόν ούρανό και κάποια μέρα θά εΐμαστε και οί τέσσερις μαζί. Θά μάς λείψει, αλλά θά εΐμαστε καλά και θά ευχαριστούμε τό Θεό για κάθε ημέρα πού ήταν μαζί μας- πάντα ήταν ένα θαυμάσιο, γλυκό και αγαπητό κοριτσάκι. Τής εΐπαμε ότι ό χρόνος στόν ούρανό εΐναι διαφορετικός και μπορεί νά μάς συναντήσει πολύ σύντομα. Μιλήσαμε και για άλλα πράγματα, αλλά τό σημαντικό εΐναι ότι ήταν πολύ όμορφη ή συνομιλία μέ τόν μπαμπά της, τόν άδελφό της

ένα χαρούμενο και συνειδητοποιημένο παιδί, τό όποιο απέκτησε χαρακτήρα.

Πρίν τέσσερα χρόνια παρακάλεσα τούς άναγνώστες τής ιστοσελίδας τά έξής: «νά προσευχηθούν για τήν έπιτυχία τής χημειοθεραπείας και νά μήν ύποφέρει άπό σοβαρές παρενέργειες ή μολύνσεις. Νά προσευχηθούν για έμας, νά έχουμε ειρήνη και έλπίδα. Νά προσευχηθούν για νά φύγουν οί φόβοι της. Έμεις προσευχόμαστε στό Θεό νά τήν θεραπεύσει τελείως. Γνωρίζουμε ότι ό Θεός θά δοξασθεί στή διάρκεια αΐττης τής δοκιμασίας και προσευχόμαστε ή περιπέτεια τής ασθένειάς της νά γίνει μέ όποιοδήποτε τρόπο εύλογία και για άλλους. Δέ γνωρίζουμε άκόμη έάν ή Μαρία Έβελίνα θά θεραπευθεί τελείως, αλλά ξέρουμε ότι ή χημειοθεραπεία πέτυχε, εΐχε βέβαια μερικές μολύνσεις, αλλά τά πάντα έγιναν όπως ήταν στό πρόγραμμα. Όταν ολοκλήρωσε τή θεραπεία της, τής κάναμε μαγνητικές πού έδειξαν ότι ό καρκίνος δέν ύπήρχε. Στή διάρκεια όλων αυτών, εΐχαμε πολύ ειρήνη και έλπίδα και ή Μαρία Έβελίνα σχεδόν ποτέ δέ φοβήθηκε. Γνωρίζουμε ότι ό Θεός έχει φέρει εύλογία και σέ άλλους ανθρώπους

Θωμά κι έμένα στο δωμάτιό της και ήταν πολύ ήρεμη κατά τή διάρκεια όλης τής συζήτησης και πραγματικά τά κατάλαβε όλα.

Τώρα πού σᾶς γράφω είναι άγκαλιασμένη μέ τό Θωμά και τήν κόκκινη γάτα μας και κοιμούνται ένα ήρεμο και όμορφο ύπνο. Σᾶς εύχαριστώ για τίς προσευχές σας. Είναι τόσο καθησυχαστικό για έμάς νά είμαστε μέσα στην άγάπη και τίς προσευχές όλων σας. Αναμένουμε τό θέλημα του Θεού, γνωρίζοντας ότι τό άπειρο έλεός Του θά είναι μαζί μέ τόν καθένα μας. Σᾶς εύχαριστούμε πολύ, γιατί ξέρούμε ότι οί άνθρωποι προτρέπουν ό ένας τόν άλλο νά προσεύχονται για τή θεραπεία τής Μαρίας Έβελίνας, άκόμα και σ' αυτές τίς τελευταίες της ώρες. Αυτό δείχνει πίστη και αυτό τό είδος τής πίστης είναι πολύ δυνατό. Πάνω άπό 300 άτομα έχουν βάλει λίνγκ στην ιστοσελίδα μας και έχει δημιουργηθεί μέ πολύ άγάπη, μιά άλυσίδα προσευχής για τή Μαρία Έβελίνα.

Πέμπτη 7 Ὀκτωβρίου 10.19 μ.μ.

Σᾶς παρακαλώ συνεχίστε τίς προσευχές σας, καθώς συνεχίζουμε νά φροντίζουμε για τό πολύ άρρωστο γλυκό μωράκι μας. Ὑποφέρει, είναι πολύ πιό αδύναμη σήμερα και έχουμε μεγάλη λύπη. Ξέρουμε ότι πάρα πολλοί άνθρωποι προσεύχονται για τή Μαρία Έβελίνα νά γίνει καλά και έάν είναι θέλημα Θεού νά θεραπευθεί θά γίνει, αλλά έάν όχι, είναι ξεκάθαρο ότι δέν ήταν τό θέλημά Του και θά τό δεχθούμε και θά τόν εύχαριστούμε για τήν άγάπη Του.

Ἡ καρδιά μου είναι πολύ βαριά για νά γράψω άλλα...

Παρασκευή 8 Ὀκτωβρίου.

Σήμερα τό άπόγευμα, 8 Ὀκτωβρίου 5.15 μ.μ., τό γλυκό πνεύμα τής Μαρίας Έβελίνας, πήγε νά συναντήσει τόν Κύριό μας... Ὁ σύζυγός μου Μάρκος, ό γιός μου Θωμάς κι εγώ είμαστε μαζί της και ό καθένας μας τής μιλούσε. Φίλησα τό γλυκό προσωπάκι της κοντά στό άριστερό αυτάκι της και τής είπα ότι ξεχεται ό φύλακας άγγελός της νά τήν πάρει στον ούρανό και ότι

θά δεί τήν μητέρα μου. Τής είπα νά πεί στη μητέρα μου ότι τήν αγαπάμε και μάς λείπει. Τής είπα ότι όλοι οί άγιοι πού τόσο καιρό προσευχόντουσαν γι' αυτή, θά είναι πολύ χαρούμενοι νά τήν δούνε και θά τήν αγαπάνε όλοι.

Κοιμήθηκε έντός ενός λεπτού περικυκλωμένη μέ τήν άγάπη και τίς προσευχές τής οικογένειάς της. Τώρα είναι ελεύθερη... Ὅλη μέρα είμαστε μαζί της μέ προσευχή και ψαλτήρι. Μετά τήν κοίμησή της ψάλαμε τό Τρισάγιο και άλλες όμορφες προσευχές καθώς ή ψυχούλα της άνέβαινε στό ούρανό.

Είμαστε εύγνώμονες για τό μεγάλο έλεος του Θεού πού μάς έδωσε τή Μαρία Έβελίνα, και είχαμε τή δυνατότητα νά εύλογηθούμε μέ τή γλυκύτητά της για όκτώ πολύτιμα χρόνια. Ἄφησε αυτή τή γή μέ άγνή και όμορφη ψυχή. θά έκπέμπει χαρά στον ούρανό και έμείς θά περιμένουμε μέ τή χάρη του Θεού νά τήν ξανασυναντήσουμε. Κάπως θά βρούμε τή χάρη νά ζήσουμε τίς ζωές μας μέχρι τότε...

Τετάρτη 13 Ὀκτωβρίου 11.28 π.μ.

Στίς τελευταίες ημέρες της ή Μαρία Έβελίνα, έδειξε πολύ άγάπη και ενδιαφέρον για έμάς, προπαντός για τόν αδελφό της. Μιλούσε πολύ λίγο για τόν έαυτό της και ποτέ δέν έδειχνε νά τόν λυπάται. Ἡ μεγαλύτερη της έννοια για τόν θάνατο ήταν ότι θά τής έλειπε ή οικογένειά της και όχι ή επίγεια ζωή. Ἡ γλυκύτητά της μάς έπηρέασε πάρα πολύ, έμάς πού ζήσαμε αυτές τίς τελευταίες ημέρες μαζί της και μάς άνέβασε πολύ τόν πήχυ για τήν ύπόλοιπη ζωή μας.

Το ταξίδι δέν έχει τελειώσει για έμάς. Τό καινούργιο κεφάλαιο μόλις αρχίζει και προσπαθούμε νά άντιμετωπίσουμε τήν έλλειψή της, μέ τήν προσευχή στην όποία ζητάμε ή χάρις του Θεού νά μάς όδηγήσει στα καινούργια μονοπάτια τής ζωής μας...

Τρίτη 19 Ὀκτωβρίου 11. 53 π.μ.

Ἡ Μαρία Έβελίνα μάς είχε πεί ότι θά νικοῦσε τόν καρκίνο για άλλη μιά φορά. Ἐμείς άπεγνωσμένα στην κυριολεξία θέλαμε νά τό πιστέψουμε και πραγματικά τελικά βγήκε άληθινό μέ πιό

διαρκή τρόπο: όντως ή Μαρία Έβελίνα νίκησε τόν καρκίνο, γιατί δέν τόν άφησε νά τής πάρει τήν αγάπη της, τή χαρά της και ό,τι άλλο γλυκό στοιχείο είχε και τό σκόρπιζε στους γύρω της. Τόν νίκησε, πιστεύοντας στό Θεό άκόμα και στίς τελευταίες στιγμές της και μέ τήν αγάπη της προσπαθούσε νά παρηγορήσει τήν οικογένειά της, άκόμα και τίς τελευταίες ώρες της. Νίκησε τόν καρκίνο, μή δίνοντάς του δύναμη νά τήν έμποδίσει νά ζει μιά όμορφη γεμάτη ζωή.

Η Μαρία Έβελίνα, ήθελε νά ζήσει και είχε πολύ ένθουσιασμό γιά τή ζωή. Τόν Αύγουστο ξεκίνησε μαθήματα ίππασίας και μάλιστα όνειρευόταν μιά μέρα νά έχει τήν δική της έκπομπή μαγειρέματος. Σέ λιγότερο από 24 ώρες από τήν κοίμησή της, καθώς ύπέφερε ξαπλωμένη στό κρεβάτι της, μή μπορώντας ούτε νά πει από τό ποτήρι, μου ζήτησε νά τήν πάω στα καταστή-

ματα...

Μετά από λίγο άρχισε νά κλαίει και ρωτούσε έάν πεθαίνει. Όταν τής είπαμε ότι θά πεθάνει έάν δέν γίνει θαύμα, τό μόνο της μέλημα δέν ήταν τί πράγματα δέν πρόλαβε νά κάνει, αλλά ότι θά τής λείπαμε και ότι θά μάς στενοχωρούσε. Έκανε μεγάλη προσπάθεια νά μιλήσει στόν άδελφό της τό Θωμά, νά τού πει νά μή στεναχωριέται και ότι τόν αγαπάει.

Ο θάνατος έρχεται σέ όλους μας. Είναι δύσκολο όταν έρχεται νωρίς γιά ένα παιδάκι, αλλά όταν σκέφτομαι γιατί είμαστε εδώ, ποιός είναι πραγματικά ό σκοπός τής ζωής μας, δέν είναι αυτά πού δέν πρόλαβε νά κάνει, αλλά είναι νά μάθουμε νά αγαπάμε και νά λατρεύουμε τό Θεό και αυτό μάς κάνει νά μην είμαστε έγωϊστές, νά αγαπάμε και νά βοηθάμε τους άλλους.

Τά τελευταία λόγια τής μητέρας της, τήν Παρασκευή 5 Νοεμβρίου:

**28 μέρες χωρίς τήν Μαρία Έβελίνα,
άλλά 28 μέρες πιό κοντά στή μέρα πού θά τήν δώ ξανά...**

Η μητέρα τής μακαριστής Μαρίας Έβελίνας, ή Έντνα, είναι άμερικανίδα, δέν γεννήθηκε όρθόδοξη, αλλά στό διάβα τής ζωής της γνώρισε τήν Όρθοδοξία και βαπτίστηκε. Τό ίδιο και ό σύζυγός της Μάρκος. Πήγαιναν τήν Μαρία Έβελίνα στόν π. Ιάκωβο κάθε Κυριακή γιά νά τήν σταυρώσει και νά τήν κοινωνήσει. Προσεύχονταν ιδιαίτερα στόν Άγιο Ιωάννη γιά τήν θεραπεία της. Ηλπιζαν στόν Θεό.

Θά άναρωτηθήκατε ίσως, όταν είδατε στή θέση τής στήλης «Μοναδικές Έμπειρίες» νά έχουμε τήν φωτογραφία ενός μικρού κοριτσιού και μιά μικρή περίληψη τής δοκιμασίας πού επέτρεψε ό Θεός νά περάσει αυτή ή άγγελική ψυχή από τά βρεφικά χρόνια τής ζωής της. Έλπίζουμε διαβάζοντας τήν ιστορία της και ιδιαίτερα τά λόγια τής μητέρας της Έντνας, νά νοιώσατε αυτό πού νοιώσαμε κι εμείς... Ότι είμαστε μάρτυρες και δέκτες μιās ιστορίας ενός μικρού μάρτυρα πού γαλουχήθηκε στά νάματα τού Χριστού από τότε πού γεννήθηκε, από μιά μητέρα πού όπως ή Άγία Σοφία έδωσε μέ χαρά τά παιδιά της στόν Χριστό, έτσι και ή Έντνα, ή πρώην προτεστάντισσα, αγάπησε τόσο τόν Χριστό πού μέ έμπιστοσύνη σ' Αυτόν και μέ άκλόνητη πίστη γιά τήν αιώνια ζωή κοντά Του, παρέδωσε μέ όλη της τήν αγάπη σ' Αυτόν τήν μικρή της κόρη στό θείο Του Θέλημα. Έλληνίδα μου, γλυκιά όρθόδοξη μάνα, δές τίς σημερινές άγιές και άκολουθήσε τό παράδειμά τους. Ανάθρεψε τά έλληνόπουλά μας μέ έμπιστοσύνη και αγάπη στόν Χριστό, όπως ή Έντνα.

Εἶπεν ὁ Κύριος: Διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός...

(κατά Λουκᾶ Η' στ. 39)

Μετά τό σταύρωμα τοῦ Γέροντα ἀποκτήσαμε δίδυμα!

Τό ὄνομά μου εἶναι Βασιλική Φλώρου - Ἰωάννου καί μένω στήν Κεφαλονιά μέ τό σύζυγό μου Χρῆστο. Εἴμαστε παντρεμένοι ἀπό τό 2003, ἀλλά δυστυχῶς ἕως σήμερα (2009) δέν ἔχουμε ἀποκτήσει παιδάκι. Ὁ πνευματικός μας π. Διονύσιος Μαρκέτος, εἶχε πληροφορηθεῖ ἀπό κάποια φυλλάδια ὅτι πολλά ἄτεκνα ζευγάρια συνέλαβαν παιδί ὅταν ὁ Γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης τούς σταύρωνε μέ τό σταυρό του. Μᾶς πρόέτρεψε λοιπόν νά ἔλθουμε στό Τρικορφο καί νά συναντήσουμε τό Γέροντα Νεκτάριο γιά νά μᾶς σταυρώσει. Εἶχαμε κάνει ἐπανειλημμένες ἐξωσωματικές ὅλα αὐτά τά χρόνια, ἀλλά χωρίς ἀποτέλεσμα. Πρῖν κάνουμε τήν τελευταία ἐξωσωματική ὁ Γέροντας τόν Ἰούλιο τοῦ 2009 μᾶς σταύρωσε λέγοντάς μας ὅτι θά ἀποκτήσουμε παιδί καί θά τό ὀνομάσουμε Γεράσιμο- Σεραφεῖμ. Ὅταν μᾶς σταύρωνε αἰσθάνθηκα ὅλο τό σῶμα μου νά ἀνατριχιάζει. Πράγματι! Συλλάβαμε ἀμέσως καί μάλιστα δίδυμα!! Ἐπίσης ὁ Γέροντας μᾶς εἶπε ὅτι ἂν θέλω νά γεννήσω χωρίς πόνους θά πρέπει νά κάνω 3 εὐχέλαια. Ἐνα εὐχέλαιο στόν τρίτο μῆνα, ἕνα εὐχέλαιο στόν ἕκτο μῆνα καί ἕνα εὐχέλαιο ὅταν μᾶς ἔκοι. Μέ τό λαδάκι τοῦ εὐχελαίου μοῦ εἶπε νά σταυρώνω κάθε μέρα τήν κοιλιά μου καί νά τῆς βάζω ἐπάνω ἁγιασμό τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ ἀπό τό Μονα-

Μέ τήν Βασιλική Φλώρου καί τό σύζυγό της Χρῆστο.

στήρι. Ὅταν ἐπανήλθαμε στή Μονή καί τό ἀναφέραμε στό Γέροντα ὅτι ἔχουμε δίδυμα, μᾶς εἶπε ὅτι αὐτό τοῦ ἔχει ξανασυμβεῖ κι ἄλλη φορά, ὅταν μελέτησε δύο ὀνόματα ἁγίων. Τό πρῶτο μας παιδί πού γεννήθηκε ἦταν τό ἀγόρι καί ὁ Γέροντας τοῦ ἔδωσε τό ὄνομα Γεράσιμος. Τό δεύτερο παιδί πού γεννήθηκε ἦταν τό κορίτσι καί ὁ Γέροντας τοῦ ἔδωσε τό ὄνομα Σεραφεῖμα. Τά παιδιά τά βαπτίσαμε στό Μοναστήρι τοῦ Τρικόρφου στίς 11 Σεπτεμβρίου τοῦ 2010. Εὐχαριστοῦμε τό Θεό ἀλλά καί τό Γέροντα Νεκτάριο πού μέ τήν προσευχή του καί τό σταυρωμά του ἀποκτήσαμε δύο παιδάκια.

Βασιλική Φλώρου - Ἰωάννου
Ἔδρας 27
Ἀργοστόλι Κεφαλλονιά

Φυσιολογικά ήταν αδύνατο να υπάρξει έγκυμοσύνη, αλλά όταν μας σταύρωσε ο Γέροντας Νεκτάριος έμεις αποκτήσαμε παιδί

Είμαστε παντρεμένοι από τον Μάιο του 2006. Οί εύλογίες πολλές, όμως ένα μωράκι δεν έρχοταν έτσι αναπάντεχα όπως έρχοταν και σε άλλες περιπτώσεις. Μετά από τον πρώτο χρόνο έγγαμου βίου ξεκινήσαμε μία σειρά εξετάσεων για να εντοπίσουμε κάποιο πιθανό πρόβλημα. Ο γιατρός που μας είχε αναλάβει τότε, εντόπισε που βρισκόταν τό κώλυμα και μας είπε ότι φυσιολογικά ήταν αδύνατο να υπάρξει έγκυμοσύνη. Έτσι μας συνέστησε να ξεκινή-

Ο Γέροντας Νεκτάριος
μέ τη Δέσποινα Καραμολέγκου και τό σύζυγό της Σωτήρη.

σομε μία σειρά θεραπειών και αν δεν μπορούσε να έπιτευχθεί τό επιθυμητό θά προχωρούσαμε σε έξωσωματική γονιμοποίηση.

Ξεκινήσαμε τήν πρώτη θεραπεία, αλλά μετά από κάθε προσπάθεια απογοητευόμασταν. Στή συνέχεια έπισκεφθήκαμε άλλους 3 γιατρούς οί όποιοι μας παρουσίασαν ως μοναδική λύση τήν έξωσωματική. Τόν Αύγουστο του 2009 μετά τό τέλος τής κατασκηνωτικής περιόδου για τά ζευγάρια στό Τρίκορφο Φωκίδος συζητήσαμε έκτενέστερα τό θέμα μέ τόν πνευματικό μας π. Αύγουστίνο, Ίερομόναχο τής Ίερας Μονής που βρίσκεται στό Τρίκορφο, ό όποιος όλον αυτό τόν καιρό μας στήριζε και μας μετέδιδε τήν αισιοδοξία του και μας απέτρεπε να προχωρήσουμε στην έξωσωματική. Τέλος μας συμβούλευσε να πάμε στό Γέροντα Νεκτάριο, Ήγούμενο τής Μονής, να μας σταυρώσει μέ τόν έπιστήθιο σταυρό του που περιέχει τίμιο Ξύλο.

Συναντήσαμε τό Γέροντα Νεκτάριο, ό όποιος μας πήρε ιδιαίτερος και μας σταύρωσε. Όταν τελείωσε τό σταύρωμα μας είπε: «Σύντομα θά

κάνετε παιδάκι, να έρθετε όμως να σας ξανασταυρώσω».

Φεύγοντας μέ ρώτησε αν είχα τάξει σε κάποιον άγιο τό παιδί. Η άλήθεια είναι ότι τήν ώρα που μας σταύρωνε ό Γέροντας ένωσα έντονη τήν ανάγκη να τάξω τό παιδί που θά συλλάβω στόν Άγιο Νεκτάριο. Τό είπα στό Γέροντα Νεκτάριο και μέ προέτρεψε να πάω μέσα στόν Ίερό Ναό να προσκυνήσω τήν εικόνα του και να ζητήσω τήν βοήθειά του. Όταν φύγαμε από τήν Μονή ένιωθα πλέον άλλος άνθρωπος.

Τόν Δεκέμβριο του 2009, λίγο πριν τά Χριστούγεννα, ανεβήκαμε ξανά στό Μοναστήρι για να μας σταυρώσει ό Γέροντας. Στόν ενδιάμεσο χρόνο είχαμε όμως άπευθυνθεί και σε άλλον γιατρό ό όποιος ήταν ευσεβής και απέφευγε τίς έξωσωματικές έγκυμοσύνες. Ο νέος γιατρός διέγινωσε ότι ό προηγούμενος από αυτόν γιατρός, μέ είχε πληγώσει στόν τράχηλο μέ τέτοιο τρόπο ώστε να έχουν δημιουργηθεί επιπλέον έμπόδια στη σύλληψη ενός παιδιοϋ. Γι' αυτό και μας συνέστησε ότι πρέπει να κάνω τώρα μία μικρή

ἐπέμβαση ὥστε νά θεραπευθεῖ ὁ τράχηλός μου καί νά γίνει ὅπως ἦταν πρῖν.

Ταράχθηκα στήν ἰδέα τῆς ἐπέμβασης. Στήν προσπάθειά μου νά τήν ἀποφύγω κατέφυγα πάλι στόν πνευματικό μου π. Αὐγουστῖνο, θέτοντας ξανά τό ἐρώτημα τῆς ἐξωσωματικῆς. Ὁ πνευματικός μας μᾶς συμβούλευσε νά περιμένουμε, τουλάχιστον ἕνα χρόνο ἀπό τότε πού μᾶς σταύρωσε ὁ Γέροντας...

Δόξα τῷ Θεῷ! Δέν χρειάστηκε νά περιμένουμε. Διότι μετά τό δεύτερο σταύρωμα τοῦ Γέροντα, εἶχε πλησιάσει τό τέλος τοῦ Φεβρουαρίου, μάθαμε ὅτι περιμένουμε παιδάκι, χωρίς νά ἔχουμε κάνει καμία ἀπό τίς ἐνέργειες πού μᾶς εἶχαν συστήσει οἱ γιατροί, οὔτε κἄν τήν ἐπέμβαση στόν τράχηλο.

Ὁ Τίμιος Σταυρός τοῦ Γέροντα μᾶς χάρισε παιδί. Ἡ χαρά μας γιά τό θαῦμα πού ἄλλαξε τή ζωή μας ἦταν ἀπερίγραπτη! Δόξα καί πάλι στό Θεό καί στόν Ἅγιο Νεκτάριο γιά τήν τόσο ἄμεση ἀπάντησή του. Καί εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τόν Γέροντα Νεκτάριο καί τόν εὐχαριστοῦμε γιά τήν οὐσιαστική βοήθειά του.

Δέσποινα Καραμολέγκου
& Σωτήρης Μπολάνης, Βελεστίνου 13
184 51 Νίκαια

Νά κοινωνήσει τή Μεγάλη Πέμπτη, διότι τό Πάσχα θά πεθάνει!

Ονομάζομαι Κατσούπη Εἰρήνη καί εἶμαι ἀπό τά Γιάννενα. Τά τελευταῖα χρόνια μένω στό Τρίκορφο Φωκίδος. Ὁ παππούς μου, Θωμᾶς Μποῦρμπος, πού ζοῦσε στά Γιάννενα, στό χωριό Γραμμένο ἦταν στό τελευταῖο στάδιο τοῦ καρκίνου. Πέθανε τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Πρῖν πεθάνει, τόν παρακαλοῦσαμε νά ἐξομολογηθεῖ καί νά κοι-

νωνήσει, ἦταν ἀδύνατον ὁμως, διότι μᾶς ἔλεγε «τί, θά πεθάνω καί θέλετε νά μέ κοινωνήσετε;» Ὁχι παππού, τοῦ λέγαμε, δέν πεθαίνει, ἀλλά εἶναι καλό γιά τήν ὑγεία σου νά ἐξομολογηθεῖς καί νά κοινωνήσεις. Καί ὁ παππούς ἀπαντοῦσε «τότε ὅταν σηκωθῶ θά πάω μόνος μου!». Δέν εἶχε ἐξομολογηθεῖ ποτέ, ἀλλά οὔτε καί θυμόμαστε νά εἶχε ποτέ κοινωνήσει. Παρακαλέσαμε τό Γέροντα Νεκτάριο νά ἔλθει σπίτι νά σταυρώσει τόν παππού. Ὁ Γέροντας ἤρθε εὐχαρίστως καί μᾶς εἶπε: «Μή στεναχωριέστε, θά τά καταφέρω μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ νά τόν ἐξομολογήσω». Ἐμεῖς τοῦ ἀπαντήσαμε: «Νά κάνετε γρήγορα, γιατί οἱ γιατροί μᾶς εἶπανε ὅτι δέν ἔχει μέρες». Ἔτσι δύο μῆνες πρῖν τό Πάσχα τοῦ 2010 ὁ Γέροντας Νεκτάριος ἐπισκέπτεται τόν παππού μου. Ὅταν βγῆκε ἀπό τό δωμάτιό του μᾶς ἀποκάλυψε τά ἐξῆς: «Ὁ παππούς ἐξομολογήθηκε, ὅλα τά ἁμαρτήματά του ἀπό παιδικῆς ἡλικίας. Φοβᾶται ὅτι θά πεθάνει, ἀλλά ἐγώ τόν ἔπεισα ὅτι δέν πεθαίνει τώρα. Γι' αὐτό τοῦ εἶπα νά κοινωνήσει τό Πάσχα. Ἐσεῖς ὁμως, νά τόν κοινωνήσετε τή Μεγάλη Πέμπτη. Πείτε του ὅτι εἶναι Πάσχα τότε. Θά κοινωνήσει ὁ παππούς καί σέ τρεῖς μέρες, ἀνήμερα δηλαδή τό Πάσχα, θά πεθάνει». Θέλαμε δύο μῆνες μέχρι τή Μεγάλη Πέμπτη. Ὁ παππούς μόλις ἔφυγε ὁ Γέροντας χειροτέρευσε ἀμέσως καί οἱ γιατροί μᾶς ἔλεγαν ὅτι ὅπου νᾶναι ἡ ψυχὴ του βγαίνει. Τό λιγότερο σέ ἕξι ὥρες ἀπό τώρα, θά ἔχει τελειώσει... Ἀλλά ὁ παππούς περνοῦσαν οἱ μέρες καί δέν πέθαινε. Ἐφταστε τελικά ἡ Μεγάλη Πέμπτη. Τοῦ εἶπαμε ὅτι εἶναι Πάσχα καί τοῦ ὑπενθυμίσαμε ὅτι ὁ Γέροντας Νεκτάριος εἶχε πεί νά κοινωνήσει. Ἐκεῖνος δέχθηκε νά κοινωνήσει. Ἔτοιμος πλέον γιά τόν Οὐρανό, τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα ὁ παππούς ἔφυγε... Ὅλοι οἱ συγγενεῖς στήν κηδεῖα λέγαμε: «Τρομερό, αὐτό πού συνέβηκε. Ὁ Γέροντας Νεκτάριος βγῆκε ἀληθινός...».

Εἰρήνη Κατσούπη/Τρίκορφο Φωκίδος
330 56 Εὐπάλιο

Ένα πάρα πολύ άφελιμο DVD επιμελημένο από την Ίερά Μονή Τιμίου Σταυρού Δυτικής Βιργινίας. Παρουσιάζει στιγμές από την μοναστική ζωή τους και χαρίζει πνευματικά μηνύματα σε όλους. Διατίθεται από την Ίερά Μονή μας διασκευασμένο με έλληνικούς υπότιτλους.

Παίρνοντας ένα DVD βάζετε ένα λιθαράκι στον Όρθόδοξο Ναό του Τιμίου Σταυρού στη Δυτική Βιργινία.

Νέα εικόνα, εύλογία από τά Ίεροσόλυμα

από τό πρόσφατο ταξίδι μας στα Ίεροσόλυμα, φέραμε τίς εικόνες, τίς όποιες σταυρώσαμε στόν Πανάγιο Τάφο γιά εύλογία. Είναι μικρή σέ μέγεθος γιά νά τήν έχετε καί μαζί σας.

**Η ΠΑΝΑΓΙΑ
ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΙΣΣΑ
μέ χῶμα από τήν Άγία Γῆ.**

DVD “Οδοιπορικό στην Άγία Γῆ”

Ένα DVD πού αφηγείται ό ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΜΑΡΚΟΥ-ΔΗΣ καί μᾶς ταξιδεύει στην Άγία Γῆ, εκεί πού διαδραματίστηκαν τά κορυφαία γεγονότα τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ποιός από ἐμᾶς δέν φαντάστηκε καί δέν ἐπεθύμησε νά γνωρίσει τό σπήλαιο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας, τά μέρη πού κήρυξε κι ἔκανε τά θαύματά Του, τόν φρικτό Γολγοθά, τόν Πανάγιο καί Ζωοδόχο Τάφο.

Τό “Οδοιπορικό στην Άγία Γῆ” ἀποτελεῖ ἀκριβῶς μία εὐκαιρία γιά νά γνωρίσουμε τούς πío ἱερούς τόπους δόλοκληρου τοῦ κόσμου, ἔτσι ὅπως τούς συναντάει ἕνας σημερινός προσκυνητής.

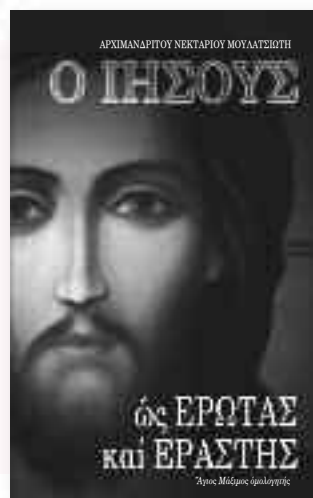
Γιά παραγγελίες: τηλ. 26340-44391

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΩΣ ΕΡΩΤΑΣ ΚΑΙ ΕΡΑΣΤΗΣ

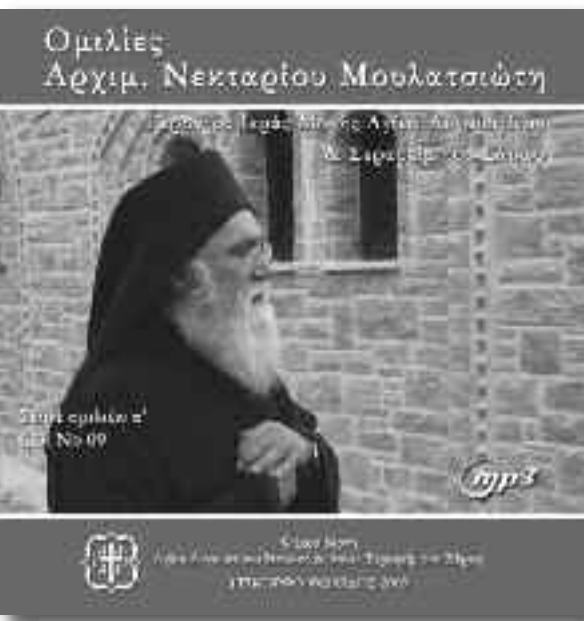
Μέσα από τό βιβλίο αυτό θά μάθετε:

- * Πού πάει ἡ ψυχή μετά τό θάνατο
- * Πῶς εἶναι ἡ Κόλαση
- * Πῶς εἶναι ὁ Παράδεισος
- * Γιατί ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει
- * Γιατί ἕνας ἄνθρωπος πεθαίνει μικρός καί ὁ ἄλλος μεγάλος
- * Γιατί ἔγινε τό σχίσμα μεταξύ Ὀρθοδόξων & Λατίνων
- * Γιατί ἐμεῖς ἔχουμε Τέμπλο ἐνῶ οἱ Λατίνοι δέν ἔχουν καί πολλά ἄλλα σημαντικά θέματα πού ἀναλύονται σέ αυτό τό βιβλίο.

Τιμή: 8 €

Σέ μοναστήρια καί ἱερεῖς οἱ ὁμιλίες τοῦ Γέροντα προσφέρονται δωρεάν

231 ΟΜΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΝΟΥΘΗΣΙΕΣ
ΠΡΟΣ ΛΑΪΚΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΟΥΣ ΤΟΥ
ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

ΣΕ 24 CD (mp3)

ἀπό 120€ μέ **ΕΚΠΤΩΣΗ ΜΟΝΟ 55€**

γιά ὅσους θέλουν νά πάρουν ὅλα τὰ CD,
γιά ὅσους θέλουν νά πάρουν λιγότερα CD

τιμὴ ἐκάστου **3€**

Μία μοναδική εὐκαιρία γιά ὅλους τοὺς χριστιανούς μας, ἓνα πνευματικό δῶρο πρὸς φίλους καί συγγενεῖς στίς δύσκολες ἡμέρες πού ζοῦμε γιά νά ἀκοῦνε στό σπίτι, στό αὐτοκίνητο, στήν ἐργασία.

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ

Ἡ βιογραφία ἑνὸς νεοφανοῦς & θαυματουργοῦ Ἁγίου πού ἔζησε στίς ἡμέρες μας καί πού ἡ Ἱερά Μονή μας μετέφρασε τό βίο του στά ἑλληνικά.

**ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ
ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ - ΣΙΝΑ - ΙΟΥΔΑΝΙΑ
μέ τόν Γέροντα Νεκτάριο Μουλατσιώτη
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΙΣΗΜΟΥ**

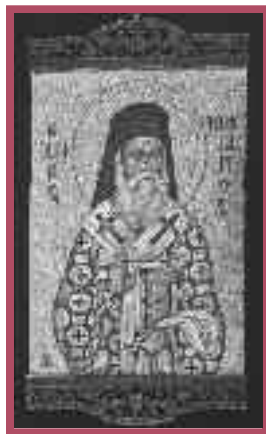
Πληροφορίες στό τηλέφωνο: 26340-44282 & 26340-44381 (10-2 πρωΐ & 6-8 ἀπόγ.)

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Όσο δύσκολοι κι αν είναι οι καιροί μας, γιά νά μή σταματή-σει τό ἔργο, παρακαλοῦμε ἄς μή σταματήσετε νά βοηθᾶτε ἔστω καί ἀπό τό ὑστέρημά σας τό Μοναστήρι τῶν ἁγίων μας Νεκταρίου καί Φανουρίου.

Ὡς ἀντίδωρο τῆς ἀγάπης σας, σᾶς ἀποστέλουμε ὡς δῶρο 2 πανέμορφες εἰκόνες κεντημένες σέ ἠλεκτρονικό ἀργαλειό, μία τῆς Κυρίας Θεοτόκου καί μία τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, διαστάσεων 35x20 ἐκ. σέ ὅσους ἀποστέλλουν ὡς δωρεά γιά τόν Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων τό χρηματικό ποσό τῶν 100 εὐρώ. Θερμά σᾶς εὐχαριστοῦμε. Οἱ Ἁγιοί μας ἄς εἶναι παντοτεινοί προστάτες σας.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2011

Ἐκδόθηκε καί φέτος τό νέο Ἡμερολόγιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας γιά τό 2010. Εἶναι ἀφιερωμένο στούς ἁγίους Κολλυβάδες. Εἶθε νά πρεσβεύουν γιά ὄλους μας στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ.

Θερμή παράκληση νά τό προμηθευθεῖτε γιά τό σπίτι σας, ἀλλά καί ἄν ἔχετε τήν δυνατότητα νά πάρετε γιά νά διαθέσετε σέ γνωστούς καί φίλους σας. Βοηθώντας στή διάθεση ὄσων περισσότερων ἡμερολογίων μπορεῖτε, βοηθᾶτε στήν συνέχιση τῶν ἔργων στόν Ἱερό Ναό τῆς Μονῆς μας, Ἁγίων Νεκταρίου καί Φανουρίου. Εἶθε νά ἔχετε τήν σκέπη καί τήν προστασία τους.

Μπορεῖτε νά τό ζητήσετε στό τηλέφωνο

☎ 26340 - 44391

(9-2 πρωί καί 6-9 ἀπόγευμα. Τίς ὑπόλοιπες ὥρες λειτουργεῖ ὡς fax.)

Κάθε ἡμερολόγιο πού διαθέτετε εἶναι ἓνα λαθαράκι γιά τό σπίτι τῶν Ἁγίων μας Νεκταρίου & Φανουρίου κι ἐκεῖνοι θά πρεσβεύουν γιά ἐσᾶς καί θά προστατεύουν ἀπό κάθε κακό καί τό δικό σας σπίτι.